

SAYFA 18 | EMEKLİ MAAŞLARI ARTACAK ALDATMACASI

İŞÇİ GAZETESİ

DÜNYAYI İSTİYORUZ KIRINTILARI DEĞİL!

ISSN: 1303-9040 | AYLIK SİYASİ GAZETE | 20 KASIM-20 ARALIK 2026 | SAYI: 243 | FİYATI: 20 TL

SEÇİM DEĞİL DİRENİŞ KAZANDIRACAK

“Bir kere ‘yaprak kıpırdamıyor’ yalandır, en iyi niyetle yanılsamadır. Belirgin hâle gelen işçi eylemleri gazetemizin sayfalarına sığmıyor. Şantiyelerde, irili ufaklı işyerlerinde hızla gelişen ve biten eylemleri saymıyoruz.

Ekolojik alana dönük saldırılar karşısında bitmek bilmeyen bir direniş çizgisi yıllardır sürüyor. Keza kadınlar uzunca süredir direniş-dayanışma içindedir. Gençlik eylemlidir.

12 Eylül karanlığından beter şartlarda, medya karartması, polis-jandarma saldırısı altında, iç savaş hukuku koşullarında bu hareketler değerlidir. Üstelik dağınık ve birbirinden kopuktur. Buna rağmen sarayın huzurunu bozacak kadar güçlüdür bu çizgi.”

SAYFA 3-6 | İŞÇİ HABERLERİ
A101’DE MÜCADELE SÜRÜYOR

SAYFA 10 | ANADOLU’DAN
HABAŞ DEMEK ÖLÜM DEMEK!

SEÇİM DEĞİL DİRENİŞ KAZANDIRACAK!

Bütün kafalarda aynı soru: Sonumuz ne olacak? Dünyanın her yerinde bu soru kafalarda. Cevap türlü türlü veriliyor. İşte bakın Avrupa'da, Fransa, İtalya, İspanya, Portekiz, Belçika, Almanya, Avusturya, Yunanistan, İngiltere, İrlanda, Arnavutluk, Sırbistan, Hırvatistan...

Ülkemize bakalım. Başta Habaş işçi katliamı olmak üzere işçi ölümleri, laf değildir. Her gün ortalama 6-7 işçi çalışırken hunharca öldürülüyor.

Fon soygunu. Yüz binlerce kişinin ömürlük birikimini iç etmekle kalmamışlar. İşsizlik Fonu'nu, Varlık Fonu'nu, daha nicesini yalayıp yutmuşlar.

Sandıkları zaten çalmışlardı, şimdi "mecburen seçilmiş" belediye başkanlıklarına bir mafya filminde görseniz abartı diyeceğiniz yöntemlerle çöküyorlar.

Biz buradan görüyoruz, Saray Rejimine elini veren kolunu kurtaramaz. Bunların karşısında bir adım geri atmayı bırakın, bir an tereddüt ederseniz daha çok üstünüze gelirler. İBB'ye bugüne kadar kayyum atanmadıysa direniş sayesindedir.

Şimdi başa dönelim. Dünyanın birçok ülkesinde işçiler, emekçiler, öğrenciler ayakta. Talepler benzer, eğitime bütçe, sosyal güvenlik, hayat pahalılığı... Almanya ve Avusturya gibi ülkelerde silah harcamaları ve zorunlu askerlik de işin içine giriyor. Protestoların fitillini doğası gereği öğrenci hareketi ateşliyor. İşçiler devreye girdiğinde hem eylemlerin niteliği değişiyor, hem de süreklilik kazanıyor. Talepler bu sistemde yaşanabilir gibi düşünüyor. Ama kitleler öyle değil. "Başka bir dünya mümkün" fikri bambaşka bir akışla yol arıyor.

Direniş devam ediyor!

Bizde durum farklı. Yani dışarıdan bakana göre. Az biraz bu işleri bilen ama bir şey yapmak istemeyen, "yaprak kıpırdamıyor" diyor. Yanlıştır. Bu işleri bilen, risklerini tanıyan, "bu halktan bir halt olmaz" diyor. Yeri gelmişken anlatalım. Paşanın biri her gece yatmadan önce camı açar avazı çıktığınca bağırırmış: "Alçaklar, adiler, şerefsizler..." Karısı bir gün dayanamamış sormuş, sen bu küfürleri kime ediyorsun, diye. Paşa yatağa girerken cevap vermiş: "Hiiiiç. Böyle bağırayım ki duyanlar beni bir şey zannetsinler." İşte, bu halktan bir halt olmaz, diye yırtınanlar böylece hem kavgadan kaçıyor hem de kendilerinin bir halt sanılmasını istiyorlar.

Bir kere "yaprak kıpırdamıyor" yalandır, en iyi niyetle yanılsamadır. Belirgin hâle gelen işçi eylemleri gazetemizin sayfalarına sığmıyor. Şantiyelerde, irili ufaklı işyerlerinde hızla gelişen ve biten eylemleri saymıyoruz.

Ekolojik alana dönük saldırılar karşısında bitmek bilmeyen bir direniş çizgisi yıllardır sürüyor. Keza kadınlar uzunca süredir direniş-dayanışma içindedir. Gençlik eylemlidir.

12 Eylül karanlığından beter şartlarda, medya karartması, polis-jandarma saldırısı altında, iç savaş hukuku koşullarında bu hareketler değerlidir. Üstelik dağınık ve birbirinden kopuktur. Buna rağmen sarayın huzurunu bozacak kadar güçlüdür bu çizgi.

Sendika mafyası işçi sınıfının düşmanıdır!

Çok bilinen hikâyedir. Balta ağacı keserken ağaç inlemiş: "Beni kesemezdin de, neyleyim sapını benden yapmışlar." İşçi sınıfının balta sapları satılmış sendika mafyasıdır. İşçi örgütü sendikalara çöreklenmiş, yüzü devlete-patrona, sırtı işçi sınıfına dönük, işçi düşmanı işçi örgütü. Bunların tanımı budur. Hak-İş zaten sendika bile değildir. Memur-Sen yine öyle. Türk-İş kuruluşundan itibaren böyledir. Ve DİSK merkezi ve bağlı bazı sendikalar böyledir.

Bu öyle namussuz bir düzendir ki, Türk Metal olmasa Habaş'ta işçileri çalıştırmak için devletin topuna tüfeğine gerek olabilirdi.

Öyle işbirlikçi bir yapıdır ki bu, halk soyulurken gıkını bile çıkarmaz.

Öyle soysuzdur ki bu yapı, muhalif sendikaların eylemini bastırmak için aynı tarihe eylem koymaya kalkar.

Avrupa'yı kasıp kavuran eylem dalgasında sendikal yapıların, bu yapılar içindeki sosyalistlerin-devrimcilerin, az da olsa örgütlü olmalarının payı yadsınamaz.

Sendika mafyası, işçi hareketinin de önünde engeldir, toplumsal mücadelenin yayılmasının da. Bu asalakların sendikalardan sökülüp atılması ne kadar zor olursa olsun acil ve önceliklidir.

Seçim değil, direniş kazandıracak!

Özgür Özel'in de daha başkalarının da seçimleri kurtuluş yolu olarak göstermeleri trajik bir durumdur. Onlar için değil elbette. Hep söyledik, muhalefet, Saray Rejiminin uzantısıdır. Tek dertleri "aman devlete zeval gelmesin." İşçiler kitleler hâlinde ölsün, halk açlık içinde debelensin, gençlik çetelerin ayakçısı olsun... Ama yeter ki devlete zeval gelmesin. Sonra bir gün o vaat edilmiş gün gelecek, en ufak belde belediyelerine bile çöken Saray Rejimi iktidarı devredecek. Şunu soralım önce: Hangi meşru ve hukukî seçimle geldi bu Saray Rejimi de hangi seçimle gidecek? Bir ABD-NATO projesi olarak geldiler, halkın eylemiyle de gidecekler.

Dünyanın her yerinde devletler, Saray Rejimi tarzı örgütlenmelere gidiyor. Devletler çeteleşiyor, çeteler devletleşiyor. Bakın fon soygununa, devlet kendi vatandaşına kumpas kurmuş. Bunlar hâlâ seçim diyor. Bu pisliği ancak ve ancak devrim temizler.

Birleşik Emek Cephesi saflarına, mücadeleye!

Yaşamak zenginlerin, saray eşrafının, onların gönlünü hoş edenlerin işidir. Pahalıdır yaşamak. Açlık sınırı 38 bin, yoksulluk sınırı 123 bin liradır. İnsan hayatı ucuzdur. Mesela bir elektrik kablosu, bir baret, bir halat, bir eldiven kadar bile pahalı değildir. Zaten yaşamak zengin işidir. Biz, hayatta kalmaya çalışıyoruz. Her gün yeni mucizeler yaratarak tabii ki şansımız varsa...

İnsanca yaşamak, gelecek kaygısı olmadan, savaşsız, sömürüsüz bir dünyada çocuk büyütmek için, yaşam alanlarımıza bir gece ansızın çökülmesin diye, ekmek, özgürlük ve adalet için örgütlenme zorunlu ve kaçınılmazdır. Yara kimdeyse merhem ondaymış. Öyleyse eller taşın altına girecek, sancıları, ızdırabı hep beraber çekilecek ve güneşli günlere hep birlikte varılacak.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

DİRENEREK ÖĞRENECEĞİZ, ÖRGÜTLÜ GÜÇLE KAZANACAĞIZ!

Ülkemiz patronlar için cennet. Bu bile yetmiyor kâr hırslarını sınırlamaya. Daha fazla kâr, daha fazla sömürü, daha fazla kan emmek için yarışıyorlar.

Uzun zamandır örgütlülükten uzak duran, örgütleri olan sendikaları eleştiren işçiler-emekçiler artık örgütlenme zorunluluğunu kavramaya başlıyor, sendikalaşmaya yöneliyorlar. Çünkü artık biliyorlar ki en kötü örgüt örgütsüzlükten iyidir. Birey olarak patronlar dünyası karşısında güçsüzdür, zayıftır.

Son dönem direnişlerinin önemli bir kısmı sendikalaşmaya yönelik saldırılara karşı. Bunun dışındaki direnişlerin çoğunluğunu ödenmeyen ücretler, işten atmalar, gasbedilen haklar ve çalışma koşulları oluşturuyor. Gittikçe hız kesmeden artan işçi cinayetlerine karşı eylemlerde kitleselleşme ve yaygınlık artıyor. Gazetemiz sayfalarının sınırlılığı içinde son bir ayda gerçekleşen bazı eylem ve direnişleri şöyle derledik...

Volvac sendika hakkı için direnişte

Tuzla Kimyacılar Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Volvac Paketleme ve Gıda Makinaları fabrikasında işçiler Birleşik Metal-İş Sendikasında örgütlendi. Bakanlığın çoğunluk tespit yazısı 15 Ekim'de sendikaya ulaştı.

Patron 23 Ekim'den itibaren sendika üyesi 5 işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan işçiler, sendika yöneticileri ve işyeri temsilcileri 26 Ekim'de fabrika kapısı önünde direnişe başladılar. Fabrika içindeki üyeler de arkadaşlarının işe dönmesi ve sendikal hakların tanınması için eylemlere katılıyorlar. Sendika, işçiler işe dönene ve TİS görüşmeleri başlayana kadar mücadelenin süreceğini açıkladı.

30 Ekim'den beri grevde olan Burgmann işçileri Volvac işçilerinin direniş çadırını ziyaret ettiler. İşçiler örgütlenme ve toplu sözleşme haklarına yönelik saldırılara karşı mücadeleyi dayanışma ile güçlendiriyorlar.

Burgmannda grev var!

Almanya merkezli Burgman Packing işyerinde toplu sözleşme görüşmelerinin uzlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 30 Ekim Cuma günü grev başladı.

DİSK Tekstil İşçileri Sendikasında 2024 yılında örgütlenmeye başlayan 46 işçinin çalıştığı Burgmann işyerinde artık yabancı olmadığımız şekilde yetki itirazlarıyla başlayan "hukukî" süreç sendikanın Nisan 2026'da yetkisinin kesinleşmesi ve 7 Mayıs'ta toplu sözleşme masasına oturulmasıyla neticelenmişti.

İşten çıkarılan sendika üyeleri açtıkları davaları kazanırken, işten çıkarmaların sendikal nedenle olduğu da tescillenmiş oldu.

Toplu sözleşme görüşmelerinde patronun enflasyondan düşük ücret dayatmasına hayır diyen işçiler anlaşma sağlanamaması üzerine 30 Ekim'de greve çıktılar.

Grev dayanışma ziyaretleriyle devam ediyor.

Smart Solar direnişi devam ediyor

İzmir Aliağa'da faaliyet gösteren Smart Solar fabrikasında Tes-İş'ten ayrılarak Disk Enerji-Sen'de örgütlenince 32'si kadın 85 işçi işten atılmıştı. İşten çıkarmalara ve baskılara rağmen işçiler birlikteliklerini koruyarak fabrikada yüzde 70 çoğunluğu sağladılar. Sendika 2 Kasım'da toplu sözleşme yetkisi için başvuruda bulundu.

Gebze ve Aliağa'daki iki fabrikada faaliyet yürüten 2014 yılında kurulan ve dünyanın en yenilikçi güneş enerjisi teknolojisi şirketlerinden olduğunu iddia eden Smart Solar, bu başarısının (!) kazandırıcısı çalışanlarına pek de değer vermiyor gibi görünüyor.

Direnişin birinci ayında türkülerle, halaylarla dayanışma

Direnişin 30'uncu gününde, 5 Kasım'da fabrika önünde Praksis konseri ve Tiyatro Sardunya'nın gösterisiyle etkinlik gerçekleştirildi. Vardiyadan çıkan işçilerin de yürüyüşle katıldığı etkinlikte türküler, halaylar ve sloganlarla mücadele kararlılığı bir kez daha ortaya kondu.

Direniş, dayanışma ziyaretleriyle devam ediyor.

Panelsan direnişi 100 günü aştı

Yaklaşık 170 işçinin çalıştığı Panelsanda Nisan 2026'da Birleşik Metal İş Sendikasında örgütlenen işçiler mayısta yeterli çoğunluğu sağlayarak toplu iş sözleşmesi masasına oturmak üzereyken patron yetkiye itiraz etmişti. Direniş sürüyor.

Ülkemizde uzun sürdüğünü bildiğimiz yetki itiraz süreçlerinin ve işçilere yönelik baskıların eşlik ettiği süreç böylece başlamış oldu. İki öncü işçinin performans düşüklüğü gerekçesiyle işten atılmasıyla 3 Ağustos'ta Polatlı'daki fabrika önünde direniş başladı.

Direnişin ilk günlerinde işçilerin ve sendika yöneticilerinin üzerine şirket araçları ile tır sürüldü, çadır alanının tırlarla kapatılmaya çalışıldığı günler yaşandı.

Tüm saldırılara karşı dayanışma ziyaretleriyle güçlenen direniş devam ediyor.

İşten atılanlar işe alınana, sendikal baskılar son bulana ve sendikal yetki itirazı geri çekilene kadar direnişin süreceği açıklandı.

Narlıdere Belediyesinde iş bırakma

Narlıdere Belediyesine bağlı Nar-Bel şirketinde çalışan işçiler 2,5 yılı aşkın süredir ücretlerini düzenli alamadıklarını belirterek iş bıraktılar.

19 Kasım'da Narlıdere Belediye Garajı'nda bir araya gelen işçiler, "Birleşe birleşe kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak", "İnsanca yaşamak istiyoruz" sloganlarını attılar. Burada yapılan açıklamada basın metnini Genel-İş İzmir 4 No'lu Şube Başkanı Aydın Tekin okudu.

İşçiler, ücret ve sosyal alacakları ödenene kadar eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Hattat madencileri, ocağa kapandı

Bartın'ın Amasra ilçesinde Hattat Enerjiye ait kömür ocağında çalışan yaklaşık 65 işçi, ödenmeyen maaş ve ikramiyeleri nedeniyle iş bırakarak 12 Kasım'da kendilerini maden ocağına kapattı.

Hatttat maden ocağında yaklaşık 520 işçi, ücret ve ikramiyelerinin ödenmesi talebiyle 2 Kasım'da eyleme geçti.

Türkiye Maden-İş Sendikası Amasra Şubesi öncülüğünde sürdürülen eylemde işçiler, haklarının ödenmesi hâlinde yeniden çalışmaya hazır olduklarını vurgulayarak, eylemlerinin amacının işletmeyle karşı karşıya gelmek olmadığını söylediler. Sınıf bilinci eksikliğinin nelere yol açabileceğinin üzücü bir örneği...

Eylemin 10. gününde işçilerin hesaplarına bir aylık maaş tutarı olan 62.500 TL yatırılmış. İşçilerin talebi eylül, ekim olmak üzere iki aylık maaşları ve ikramiyeleri idi.

Kısmî ödemenin ardından eylemlerinin 11. gününde 16-24 vardiyasına giren 65 madenci Tarlaağzı kuyulardaki eksi 580 kotunda kendilerini 1 Nolu maden ocağına kapattığını açıkladı.

Ocak önünde açıklama yapan diğer vardiyalardan işçiler, yöneticilerin kendilerine yılbaşına kadar ödeme yapılamayacağının söylendiğini belirttiler. Aylardır maaşlarını alamadıklarını ve bu nedenle icralık olduklarını ifade eden madenciler, ödemeler yapılana kadar eylemlerini sürdüreceklerini bildirdiler.

Planet Trakya işçisi Kod 49'la işten çıkarıldı

Turkcell Superonline'a hizmet veren Planet Trakyada yaklaşık 15 aydır teknik servis işçisi olarak çalışan bir işçi, haziran ayından sonra iş yükünün arttığını, fazla mesai ücretlerinin ödenmediğini ve primlerinin kesildiğini, yetişmeyen işler gerekçesiyle savunması alındıktan sonra ekim ayı sonlarında Kod 49'la işten atıldığını dile getirdi.

"Mesaiye kalmayacağım" dedi, hedef tahtasına kondu

İşçi, haziran ayından sonra da fazla mesai ücretlerinin ödenmediğini, hafta sonları ve resmi tatillerde de çalıştığını belirtti.

İşçi, çalışma arkadaşlarının bulunduğu iletişim grubunda fazla mesaiye kalmayacağını açıkça söyledikten sonra arandığını anlattı: "Ondan sonra hedef tahtasına konuldum." Savunmasını şirkete teslim etmesinin ardından işten çıkarılan işçinin SGK bildirgesine çıkış kodu olarak 49 yazıldı.

İletişim-İş: İşten çıkarma iptal edilmeli

Şirketin işçi sayısını düşürerek iş yükünü artırdığını, fazla mesai ve primleri de ödemediğini ifade eden İletişim-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Mehmet Şerif Can, "Hakkını arayan arkadaşımızı Kod 49 ile, yani tazminatını ve işsizlik maaşını yakarak kapının önüne koydular. İşten çıkarmanın iptal edilmesini, içeride kalan maaş, prim ve mesai ücretlerinin eksiksiz ödenmesini istiyoruz. Arkadaşımızın yanındayız, hakkını sonuna kadar arayacağız," diye konuştu.

Kısa... Kısa...

Tekirdağ'ın Ergene'de faaliyet gösteren Astra Polimerde çalışan ve Lastik-İş'te örgütlenen işçiler, patronun yetki itirazını geri çekmesini talep ettiler. İşçiler ücretlerinin artması, ikramiye hakları, çalışma koşullarının iyileştirilmesi için sendikada örgütlenmeye başlamışlardı. İşçiler ve sendika yetkilileri 30 Ekim'de sendikal haklarının tanınması için eylem yaptılar.

Gabar'da Viking Service bünyesinde çalışan 20'nin üzerinde işçi daha işten çıkarıldı. İşçiler, işten çıkarmaların sendikal örgütlenme ve daha önce işten atılan arkadaşlarının davalarında tanıklık yapmaları nedeniyle gerçekleştiğini belirttiler. Şubat ayında aynı şirket sendikal faaliyet yürüten 15 işçiyi işten çıkarmıştı.

Kayseri'de BT Çelik Kapı işçileri, 5 aya varan ücret alacakları için 30 Ekim'de fabrika önünde açıklama yaptılar. Siparişleri yetiştirmek için sabah saatlerine kadar çalıştıklarını belirten işçiler, biriken ücretlerinin ödenmesini istediler.

Kristal Mensucat işçilerinden eylem

Antep'te Başpınar OSB'de ücretlerinin zamanında ve tam yatırılmaması sebebiyle 9 Kasım'da eylem yapan Kristal Mensucat işçileri, 10 Kasım'da da eylemlerine devam ettiler. Birtek-Sen Antep Temsilcisi Mehmet Çelik işçilere destek vererek açıklamalarda bulundu.

Eylem alanında açıklamada bulunan BİRTEK-SEN Antep Temsilcisi Mehmet Çelik, "Eskiden işçiler eylemleri, grevleri çalışma koşullarını düzeltmek için yapardı ama şimdi sadece maaşlarını almak için bunu yapmak zorunda kalıyorlar," diyerek işçilerin maaşlarının gasbedilmesine tepki gösterdi.

Çelik, "Başpınar işçileri, mevcut haklarını korumak için, maaşını almak için bile mücadele etmek zorunda kalıyor. Sorunlar ancak birleşik ve örgütlü mücadeleyle aşılabilir," ifadelerini kullandı.

Elazığ hastane işçiler: "Hava soğuk, hakkımız sıcak"

Elazığ'da 18 Mayıs'ta hastaneye düzenlenen operasyonun ardından 9 Kasım'da iş akitlerinin feshedildiği mesajını alan işçiler eyleme geçtiler.

18 Mayıs 2026 tarihinde Elâzığ Özel Medikal Hospitala operasyon düzenlenmiş; yapılan incelemelerde yoğun bakımdaki bazı hastaların cihaza bağlı olmadığı hâlde cihazlar açık gösterilerek usulsüzlük yapıldığı, mevzuata aykırı işlemlerle kamu zararına sebebiyet verildiği ve haksız kazanç sağlandığı tespit edilmişti. Operasyon kapsamında 23 şüpheli gözaltına alınmış, aralarında Yönetim Kurulu Başkanı Op. Dr. Ali Şekerlisoy'un da bulunduğu 9 kişi tutuklanmıştı.

9 Kasım'da çalışanlara gönderilen bir mesaj ile iş akitlerinin sona erdiği belirtildi. 370 sağlık çalışanı 69 gün maaş alamadan "kapı önüne" konduklarını ifade ederken; tazminatları ve yıllık izin alacakları da talep ettikleri haklar olarak sıralıyorlar.

İşçiler yaptıkları eylem boyunca sık sık "Alçaklara kar yağıyor üşümedin mi?", "Susma, sustukça sıra sana gelecek", "Vur vur inlesin Şekerlisoy dinlesin", "Direne direne kazanacağız", "İşçiyiz, haklıyız, söke söke alırız", "Vekiller nerede?", "Hak, hukuk, adalet", "Sağlık Bakanı nerede? Açıklama istiyoruz", "Hava soğuk, hakkımız sıcak", "Kavga değil adalet istiyoruz", "Hırsızlar dışarı!" sloganlarını attılar.

Hastane yönetimiyle yapılan pazarlık sonrasında bir hafta süre tanındı. "Bütün haklar ödenecek" sözüyle eylem ertelendi. İşçiler, "Bu sözü duymayan işçi yoktur herhâlde. Pazartesi, cuma, önümüzdeki ay... Niye şimdi değil?" sözleriyle güvensizliklerini dile getirseler de karara uyup dağıldılar.

İmbat madencileri direnişle kazandı

Bağımsız Maden-İş üyesi İmbat madencileri iki yıldır ödenmeyen ücretleri, primleri ve TİS alacakları için 4 Kasım'da iş bıraktılar. Direnişi 7 Kasım'da TKİ önüne taşıyan işçiler kazandılar.

Sendika, işçi sağlığı ve güvenliği kurallarına uygun ve tam verimle işletildiğinde 7 bin işçinin çalışabileceği ocağın bugün 4 bin 200 işçiyle bile döndürülemediğini hatırlattı. Bunun nedeninin ekonomik koşullar değil, havzaya hâkim "süper sömürü çarkı" olduğunu vurguladı.

Haklarını almak için Soma'dan Ankara'ya yürümek isteyen madencilerin önü Manisa Kırkağaç'ta jandarma tarafından kesildi. İmbat Madencilik yönetimi, ödemelerin yapılamamasının gerekçesi olarak Soma B Termik Santralini işleten Konya Şeker (Torku) grubundan 1 milyar 475 milyon TL tutarındaki alacağını tahsil edememesini gösterdi ve çalışma huzurunu gerekçe göstererek üretimi süresiz durdurduğunu açıkladı.

İşçiler ve sendika temsilcileri asıl sorumlunun üretimi taşere eden ve süreci denetleyen kamu kurumu olduğunu belirterek eylemi TKİ Ege Linyitleri İşletmesi Müdürlüğü önüne taşıdı.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ile yürütülen görüşmelerin ardından alacakların ödeneceği açıklanmış ancak işçilerin bir bölümü paraları hesaplarına geçene kadar eylemi sürdürme kararı almıştı.

Bağımsız Maden İşçileri Sendikasının, gece yarısı itibarıyla işçilerin geçmiş hakları dâhil tüm alacaklarının hesaplarına yatırıldığını açıklamasının ardından direniş sona erdi.

Madenciler kazanımlarını 1 Ekim'de İmbat'taki göçükte hayatını kaybeden 5 maden işçisine armağan ettiler. Açıklamada Ramazan İnce, Kerim Ören, Halit Ersay, İsa Olcay ve Ömer Karakaya anılarak, "Biliyoruz ki burada olsalardı en önde direnenler onlar olacaktı," denildi.

Özak işçilerinin eylemine abluka

Urfa'da Özak Tekstil işçilerinin 6 Kasım'da fabrika önünde yapmak istedikleri basın açıklaması valiliğin talimatıyla engellendi. İşçiler, tazminat kararlarına karşı AYM'ye başvuracaklar.

Birtek-Sen öncülüğünde 2023 yılında eylme geçen işçiler işten atılmıştı. 27 Kasım 2023'te 500 işçiyle başlayan mücadele tüm baskılara ve saldırılara rağmen 80 gün sürmüştü. Başta Levi's olmak üzere küresel markalara üretim yapan Özak Tekstilin Urfa'daki fabrikasında 700 civarında işçi çalışıyor.

Engellemelerin ardından işçiler ve sendika, açıklamalarını Organize Sanayi Bölgesi girişinde gerçekleştirdi.

"İşçiler direndiğinde devletin bütün gücü karşılarına dikildi"

Açıklamaya izin verilmemesinin ardından konuşan Birtek-Sen Genel Başkanı Mehmet Türkmen, 3 yıl önce yaşananları hatırlattı. Türkmen, "3 yıl önce işçiler yalnızca sendika seçme haklarını kullandıkları için yüzlerce işçi işten atıldı. İşçiler fabrikanın içinde sorgu odalarına çekildi, kadın işçiler tacize uğradı, tehdit edildi. İşçiler bunlara karşı direndiğinde Urfa'daki devletin bütün askeri, polisi, jandarması işçilerin karşısına dikildi. 80 gün boyunca 200 işçiyi gözaltına aldılar, defalarca gazladılar, darbettiler," dedi.

Direnişin ardından açılan davalarda 480 işçinin haklı bulunduğunu ve tazminatlarının ödendiğini, ancak direnişe öncülük eden 20 işçinin tazminat taleplerinin "yasa dışı grev" gerekçesiyle reddedildiği belirtildi.

Para cezaları, gözdağı

Mahkeme kararları nedeniyle her bir işçinin yüz binlerce liralık tazminatını alamadığı açıklanırken, 20 işçinin ayrıca işverenin avukatına toplam 1,5 milyon lira vekâlet ücreti ödemeye mahkûm edildiği aktarıldı.

Direnişe öncülük eden işçilerin diğer çalışanlara gözdağı vermek amacıyla cezalandırıldığı vurgulandı.

İşçiler, tazminat taleplerinin reddedilmesine ilişkin mahkeme kararlarına karşı Anayasa Mahkemesine (AYM) başvuracaklarını duyurdular.

MNT'de sendikalaşmaya saldırı

MNT'de sendikalaştıkları için işten çıkarılan 8 işçinin işe iadesi için İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde 18 Kasım'da açıklama yapıldı. Sendikalar, dört yıldır süren yetki mücadelesine ve sendikal baskılara tepki göstererek dayanışma çağrısı yaptı.

İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi Nükleer Tıp Kliniğinde MNT bünyesinde çalışan ve Türkiye Sağlık ve Sosyal Hizmet İşçileri Sendikasına (T. Sağlık-İş) üye oldukları için işten çıkarılan 8 işçi için hastane önünde yapılan basın açıklamasında, yaklaşık dört yıldır devam eden sendikal yetki mücadelesine, işten çıkarmalara ve işçilerin çalışma koşullarına dikkat çekilerek 8 işçinin işe iadesi istendi.

Basın açıklamasında işten çıkarmaların yanı sıra işçilerin çalışma koşullarına ve sendikal örgütlenme üzerindeki baskılara da dikkat çekildi. İşçiler, farklı gerekçelerle işten çıkarıldıklarını ancak işten çıkarmaların ardından yerlerine yeni çalışanların alındığını, bu çalışanlara sendikaya üye olmamaları yönünde telkinde bulunulduğunu anlattı. Yapay zekâ gerekçesinin de işten çıkarmaları açıklamak için kullanıldığını belirten işçiler, raportörlük işinin devam ettiğini, sistemin hazırladığı eksik ve hatalı raporları yine çalışanların kontrol ederek düzelttiğini ifade ettiler.

A101'de mücadele sürüyor

Sosyal-İş Sendikasının A101 çalışanlarının insanca çalışma hakları için 17 Eylül'de A101 Genel Müdürlüğü önünde başlattığı mücadele devam ediyor. Direniş hattı kapsamında 3 Kasım'da 11 ildeki 15 mağazanın önünde basın açıklamaları yapıldı.

Fethiye, Diyarbakır, Adana, Antalya, Mersin, Kocaeli, Çanakkale, Ankara, Bilecik, İzmir ve İstanbul'daki ortak açıklamada içme suyu, insanca yemek ücreti ve oturarak çalışma hakkı taleplerine dikkat çekildi.

80 bin çalışanı olduğu belirtilen A101 marketlerinin CEO'su Talat Olgay'ın medyada yer alan açıklamalarına da yer verilirken, bahsolunan teknoloji ve verimliliğin sadece patronların kârlarını arttırmak için kullanıldığı, işçilerin yükünü hafifletmediği vurgulandı.

Direnişteki temel talepler şöyle ifade edildi:

- Su: İşçi susadığında suya ulaşabilmelidir. Temiz içme suyu bir lütuf değildir.
- İnsanca yemek ücreti: İşçi bütün gün çalışacak, mağazaların işini görecek, sonra karnını doyurmanın hesabını yapacak! Böyle bir düzeni kabul etmiyoruz.
- Oturarak çalışma hakkı: İşçinin bedenini kendinize ait sanmaktan vazgeçin! İnsanları saatlerce ayakta tutmayı "işin doğal koşulu" diye dayatmayın.

Sendikal örgütlenme çağrısı yapılırken A101 yönetimine de mücadeleden

vazgeçilmeyeceği şu sözlerle ifade edildi: "Siz sermayenizi büyütmek istiyorsunuz, biz insanca yaşamak istiyoruz. Sizin önceliğiniz kâr, bizim önceliğimiz insanca yaşam! Çıkarlarımız aynı değil. Biz bu sınıfsal gerçeği örtmeyeceğiz. İşçinin hakkını patronun vicdanına havale etmeyeceğiz. Birkaç güzel sözle, dergi röportajlarıyla, parlak kariyer vaatleriyle taleplerimizin üzerini örttürmeyeceğiz!"

EKİM AYINDA 193, BU YIL EN AZ 1930 İŞÇİ İŞ CİNAYETLERİNDE KATLEDİLDİ

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, ekim ayı iş cinayetleri raporunu açıkladı. Rapora göre ekim ayında en az 193, 2026 yılının ilk 10 ayında ise en az 1930 işçi iş cinayetlerinde katledildi.

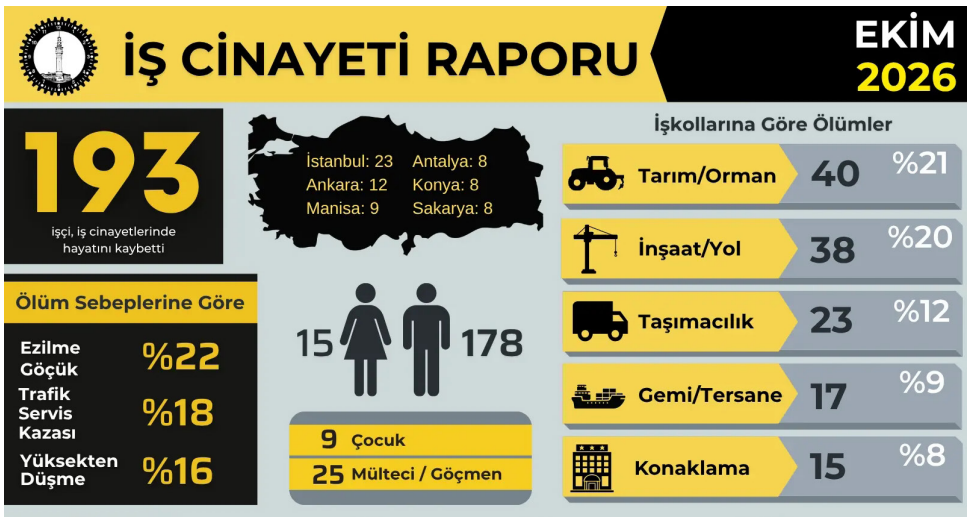

"Yaşamak için örgütlenmek ve direnmek zorundayız"

Aliağa'da bulunan HABAŞ Demir-Çelik fabrikasında 17 işçinin yaşamını yitirdiği katliama dikkat çekilen raporda, yaşamını yitiren işçilerin ailelerine baş sağlığı dilendi ve "Maden işçilerini toprak altında kömüre, metal işçilerini fabrikada eriyik metale dönüştüren kapitalist sistemdir sorunumuz. En azından, bu düzenden karun kadar zengin olan patron yargılansın, bu düzenin devamlılığını sağlayan ilgili bakanlar (başta Çalışma Bakanı) istifa etsin, demek zorundayız. Hesap sormak için, yaşamak için örgütlenmek ve direnmek zorundayız, başka bir yol yok," ifadeleri kullanıldı.

9 çocuk işçi iş cinayetinde katledildi

Rapora göre ekim ayı içerisinde dördü tarım, üçü inşaat, biri metal ve biri konaklama işkolunda olmak üzere 9 çocuk işçi iş cinayetlerinde katledildi. Çocuklardan dördünün 14 yaş ve altında, beşinin ise 15-17 yaş aralığında olduğuna dikkat çekilen raporda, "MESEM gibi devlet eliyle bedava emek gücü yapılan çocukların yanında, tarımda mevsimlik tarım işçisi veya küçük üretici ailelerden olan çocuklar ve sanayi-inşaat-hizmet sektörlerinde kayıt dışı çalışan çocuk ölümleri var," denildi.

Raporda, ekim ayında altısı tarım, üçü konaklama, üçü genel işler, biri gıda, biri ticaret ve biri sağlık işkolunda olmak üzere en az 15 kadın işçinin iş cinayetlerinde katledildiği belirtildi.

"Savaşlar göçmen işçi cinayetlerini de artırıyor"

Emperyalist savaşların ve sömürge politikalarının nüfus hareketliliğini artırdığına dikkat çekilen raporda, "Bu durumun bir yansıması olarak da göçmenlerin/mültecilerin maruz kaldığı iş cinayetleri artış ivmesi gösteriyor. Bu ay 17'si Suriyeli, 3'ü Türkmenistanlı, 2'si Afganistanlı, 2'si Azerbaycanlı ve 1'i Mısırlı olmak üzere 25 göçmen işçi hayatını kaybetti," denildi.

Rapora göre ekim ayı içerisinde iş cinayetlerinde katledilen işçilerin en az 11'i (yüzde 6) sendika üyesi, 182'si (yüzde 94) sendikasız.

Gayrettepe katliamı davası 2 Aralık'a ertelendi

Gayrettepe'de 29 işçinin katledildiği yangına ilişkin davanın 16. duruşmasında dosyaya bilirkişi raporu son anda eklendi, sanık yakınları ve avukatlarının provokasyonları sonucu işçilerin aileleri salondan çıkartıldı. 2 Aralık'a ertelenen duruşmada mahkeme heyeti, gelecek duruşma mütalaa alacaklarını belirtti.

Yangında yaşamını yitiren Şivan Dolu'nun ablası Fatma Getizmen, her mahkemede söz aldıklarını ama taleplerinin dikkate alınmadığını vurguladı. Dosyada sadece 4 tutuklu olduğuna ve sorumluluğu bulunan diğer herkesin serbest bırakıldığına işaret eden Getizmen, "Bu yasalar kişilere göre mi yapılıyor?" diye sordu. "29 kişi toprakta çürüyor. Bu adalet mi?" diye soran Getizmen, dosyadaki muğlaklıkların giderilmesini ve tüm sorumluların cezalandırılmasını talep etti.

"Olası kastla yargılanmalılar"

Söz alan müşteki avukatları, sanıkların olası kasttan yargılanmaları gerektiğini vurguladılar.

Avukat Ahmet Ergin, İstanbul 7. İdare Mahkemesinde kamu görevlileri bakımından süren davaya gelen kusur raporunda işletme sahiplerinin yüzde 55, Beşiktaş Belediyesinin yüzde 30, İstanbul Büyükşehir Belediyesinin 15 kusurlu bulunduğuna ancak buna rağmen bu dosyada kamu görevlilerinin yargılanmadığına işaret etti.

Duruşma saat 10.00'dayken bilirkişi raporunun 10.30'da dosyaya girdiğine işaret eden avukat Emin Naimoğlu, "Bu durum artık bize bir art niyet olduğunu gösteriyor. Bilirkişi raporları hep son dakika, duruşma sabahı getirildi," dedi. Bu duruşmada sanık yakınlarının çıkardığı olay nedeniyle müştekilerin salondan çıkartıldığına işaret eden Naimoğlu, "Bu durumu kabul etmiyoruz. Aileler olmadan, katılanlar olmadan bu dava devam edemez," dedi.

Dilovası işçi katliamı davasında ara karar: Patron tahliye edildi

Kamuoyu tarafından "görünmez patron" olarak bilinen Ali Osman Akat ve Abdurrahman Bayat tahliye edilirken, diğer sanıklar İsmail Oransal, Altay Ali Oransal, Gökberk Güngör ve kamu görevlileri Cengiz Taşdemir, Nizamettin Balcı, Necati Temiz'in ise tutukluluk halinin devamına karar verildi. Böylece davada tutukla sayısı 6'ya düştü.

"İnsanlar yanarken şirketler arasında 5 milyonluk para akışı olmuş"

Aile avukatları, imalathaneye ilişkin daha önce çok sayıda şikâyet yapılmasına rağmen belediye ve bakanlık tarafından yaptırım uygulanmadığını belirterek kamu görevlilerinin sorumluluğunun görmezden gelinmesine de tepki gösterdiler. Aile avukatlarından Mürsel Ünder, Ravive Kozmetik ile Likia isimli firma arasındaki para ilişkisine dikkat çekti. Önceki duruşmalarda tahliye edilerek ev hapsine alınan Aleyna Oransal'a düzenli maaş ödemesi yapıldığını belirten Ünder, "İnsanlar yanarken, cesetleri toplanırken Ravive ile Likia arasında 5 milyonluk para akışı gerçekleşmiş. Bu parayı garantiye almaya çalışmışlar," dedi.

Ünder, şirketler arasındaki mali ve ticari ilişkilerin ortaya çıkarılması için şirketlerin mali kayıtlarının dava dosyasına eklenmesini talep etti.

Bir sonraki duruşma ise 23 Mart 2027'ye ertelendi.

BÜTÇELERİ SAVAŞ BÜTÇESİ, EKONOMİLERİ SAVAŞ EKONOMİSİDİR!

Emperyalist paylaşım savaşında Türkiye bir cephe ülkesi hâline gelirken, kavramlar, kurumlar buna göre yeniden şekilleniyor. Mesela artık bir hükûmetten bahsetmek gereksizdir. Bir savaş kabinesi vardır.

Alacaklı uluslararası sermaye, Mehmet Şimşek ismini başına geçirdiği bir konsorsiyum kurmuştur. Düyûn-ı Umûmiyeye benzetilebilir. Ekonominin yönetimi ellerindedir ve alacaklılar, alacaklarını almak için her yola başvururlar. Sistemin yarattığı ve beslediği yağmacı sermaye güçleri, yerli ve yabancı, artık bir canavar gibi her şeyi yutmak istemektedir. Köprülerin özelleştirilmesi tam da bu çerçevede ele alınabilir. Bu canavarın beslenmesi, artık sistemin zorunlu işlerinden biridir. İşçilerin, emeklilerin, nüfusun çoğunluğunun cepleri, gelirleri tümü ile bu canavara, tekellere aktarılmaktadır. Fon soygunu bunun bir parçasıdır.

Hukuk da öyledir. Artık uygulanan hukuk savaş hukukudur. İç savaşa uygundur.

Bu tabloda işçi ve emekçiler için üç kuruş bile olsa maaşını zamanında alıyor olmak bir şükür konusudur. Gazetemizden de gözlenebileceği üzere işçi eylemlerinin önemli bir kısmını işçi alacakları oluşturuyor.

2027 bütçesi, rant-yağma, savaş bütçesidir. Bu şartlarda asgarî ücretin yüzde kaç artacağının bir anlamı kalmamıştır. Taleplerimiz içine maaş artışı ile birlikte yaşamsal ihtiyaçların (kira, faturalar, temel gıda, eğitim, sağlık, ulaşım vb.) ücretsiz ya da sembolik ücretlendirme yoluyla karşılanması yer almalıdır. "Kaynak yok" koca bir yalandır. Faize var, silah alımlarına var, fonu soyanların açığını kapatmak için var. Demek ki kaynak var.

Bunu biz değil, rakamlar söylüyor. Buyurun:

Açlık ve yoksulluk sınırı hız kesmiyor!

Bu sayıda üç kaynaktan faydalanmayı uygun bulduk. Birincisi BES-AR.

Büro Emekçileri Sendikası Araştırma Merkezi (BES-AR), Kasım 2026 dönemine ilişkin açlık ve yoksulluk sınırı araştırmasının sonuçlarını açıkladı. Araştırmaya göre, dört kişilik bir memur ailesinin sağlıklı beslenebilmesi için yapması gereken aylık gıda harcaması 50 bin 754 liraya, yoksulluk sınırı ise 126 bin 134 liraya yükseldi.

Araştırmaya göre, 2026 yılında 28 bin 75 lira olarak uygulanan asgarî ücret, 50 bin 754 lira olan açlık sınırının yüzde 80,78 altında kaldı. BES-AR, bu durumun asgarî ücretlilerin yalnızca temel gıda harcamalarını karşılamakta dahi yetersiz kaldığını gösterdiğini belirtti.

Açıklamada, büyükşehirlerde kamu emekçilerinin barınma ihtiyacını karşılayabilmek için maaşlarının yaklaşık yüzde 75-80'ini kiraya ayırmak zorunda kaldığı, bazı kamu emekçilerinin ise barınma giderlerini karşılayabilmek amacıyla öğrenci evlerinde olduğu gibi üç ila beş kişi bir arada yaşadığı ifade edildi.

İkincisi Birleşik Metal-İş Sendikasının Sınıf Araştırmaları Merkezi BİSAM. BİSAM, Açlık ve Yoksulluk Sınırı Kasım 2026 Dönem Raporu'nu açıkladı. Buna göre dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 38 bin 937 lira, yoksulluk sınırı 127 bin 914 lira oldu.

Bu ailenin yalnızca gıda için günlük yapması gereken asgarî harcama tutarı ise 1.298 liraya ulaştı.

Ve tabii Türk-İş. Türk-İş Konfederasyonu tarafından, çalışanların geçim koşullarını ortaya koymak ve temel ihtiyaç maddelerindeki fiyat değişimlerinin aile bütçesine yansımalarını belirlemek amacıyla her ay, düzenli olarak yapılan bu araştırmanın 2026 Ekim ayı sonuçlarına göre:

Ankara'da yaşayan dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 38.024,03 TL'ye, gıda harcaması ile giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı ise (yoksulluk sınırı) 123.856,80 TL'ye, bekâr bir çalışanın "yaşama maliyeti" de aylık 49.124,30 TL'ye yükseldi.

Sanırız yeterli.

Kaynaklar rantiyeye!

Hazine ve Maliye Bakanlığı, ekim ayı bütçe gerçekleşme rakamlarını açıkladı.

Yılın ilk on ayında bütçe harcamalarının yaklaşık yüzde 16,2'si faize gitti. Üstelik yıllık faiz ödeneğinin yüzde 93,1'i ekim ayı itibarıyla tüketildi. Başka bir ifadeyle, devletin topladığı vergilerin ve diğer gelirlerin çok büyük bir bölümü üretime, eğitime, sağlığa veya toplumsal refaha değil, borçlanmanın finansmanına aktarılıyor.

Karşılaştırma tam da burada anlam kazanıyor. 2026 bütçesinde eğitim için yaklaşık 2,9 trilyon, sağlık için 3,3 trilyon lira kaynak öngörülmüştü. Faiz ödemeleri ise daha ilk on ayda 2,55 trilyon liraya ulaştı.

Üstelik bu kaynak aktarımının toplumsal maliyeti, geçim sıkıntısı yaşayan emeklilerin, düşük ücretle çalışanların, kamusal sağlık hizmetine erişmeye çalışanların ve eğitimde fırsat eşitliği bekleyen milyonların hayatında hissediliyor.

Bütçe denilen, vergi, harç ve cezalarla halktan toplayıp sermayeye servet aktarmaktır. Enflasyon da budur, düşük ücretler de köprülerin yolların haraç mezat satılması da.

2027 Bütçesinin özeti:

Yoksuldan zengine servet transferi!

TBMM'ye sunulan 2027 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Teklifi, 27 trilyon 276 milyar lira gider ve 23 trilyon 408 milyar lira gelir öngörüsüyle şekillendi. Yaklaşık 3,8 trilyon lira (tam rakamla 3 trilyon 975 milyar TL) bütçe açığı öngörülen bu planda, makroekonomik dengeler ve harcama kalemleri emekçiler açısından somut verilerle ortadadır.

Bütçenin gelir tarafında yükün yine dolaylı ve doğrudan vergilerle ücretli kesimin sırtına bindiği görülüyor. 2027'de 5 trilyon 681 milyar lira Katma Değer Vergisi (KDV) ve 3 trilyon 284 milyar lira Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) toplanması hedefleniyor. Sadece bu iki dolaylı vergi kalemi bile tüketim üzerinden halkın tüm kesimlerinden vergi tahsil edileceğini gösteriyor. Doğrudan vergilerde ise gelir vergisinin 5 trilyon 533 milyar lira, kurumlar vergisinin ise 2 trilyon 223 milyar lira olması planlanıyor.

Gider kalemlerinde ise aslan payı borç faizlerine ve

transferlere gidiyor. Bütçede cari transferler 10 trilyon 240 milyar lirayla ilk sıradayken, kamu personel giderleri 7 trilyon 117 milyar lira olarak hesaplandı. Sermaye giderleri (yatırımlar) 1 trilyon 855 milyar lirada kalırken, yalnızca iç ve dış borçlanmaların karşılığı olan faiz giderleri için 3 trilyon 975 milyar lira ayrılması dikkat çekiyor. Faiz harcamalarının, neredeyse 1,85 trilyon liralık toplam sermaye (yatırım) bütçesinin iki katına ulaşması, kaynakların üretimden ziyade finansal sektöre aktarıldığını rakamsal olarak kanıtlıyor.

Sosyal harcama başlığında eğitime yükseköğretim dâhil 3 trilyon 747 milyar lira (sadece MEB'in personel gideri 1 trilyon 794 milyar lira + 224 milyar TL prim), sağlığa 4 trilyon 532 milyar lira (Sağlık Bakanlığı personel gideri 1 trilyon 114 milyar TL + 135 milyar TL prim) ve tarımsal desteklere 1 trilyon 305 milyar lira (bunun sadece 235 milyar lirası doğrudan destek) öngörüldü. Enflasyonun yüzde 21, büyümenin ise yüzde 4,2 olarak hedeflendiği 2027 bütçesi; yüksek faiz ödemeleri ve dolaylı vergi ağırlıklı yapısıyla, dar gelirli ve işçi kesimi üzerindeki mali baskının süreceğini net bir şekilde ortaya koyuyor.

Yastık altına "ölü yatırım" vetosu:

Borsaya gelin, "günah değil"!

Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz, ekonomi yönetiminin yastık altındaki altın ve dövizle bitmek bilmeyen imtihanında yeni bir perde açtı. Tasarruf sahiplerine seslenen Yılmaz, altın ve dövizi "ölü yatırım" ilan ederken, vatandaşı Borsa İstanbul'un renkli ve bol adrenalinli dünyasına davet etti: "Sermaye piyasalarına yatırım yapmak suç değil, günah değil."

Yıllardır enflasyon karşısında üç kuruş birikimini korumaya çalışan, çeyrek altını kefen parası, doları ise sigorta poliçesi belleyen vatandaşa "sap ile samanı karıştırmayın" uyarısı geldi. Ekonomi yönetimine göre yastık altındaki o sarı metal ve yeşil kâğıtlar ekonomiye can vermiyor; aksine kenarda durup "ölü taklidi" yapıyor. Çözüm ise belli: Birikimleri sermaye piyasalarına akıtıp kalkınma hamlesine omuz vermek.

Yılmaz'ın "Borsaya yatırım yapmak günah değil" çıkışı, piyasalarda "acaba helâl sertifikalı halka arz mı geliyor?" esprilerine yol açarken, açıklamaların satır arasında küçük yatırımcının yaşadığı o tanıdık travmalara da ince bir gönderme vardı. Son yıllarda halka arzlardan tavan serisi beklerken taban serisiyle tanışan, endeks düşerken ekranı kapatıp doğaya kaçan milyonlarca küçük yatırımcının borsaya "kötü bir şeymiş gibi" bakması, anlaşılan o ki Ankara'da kalkınma sürecinin önündeki en büyük engel olarak görülüyor.

Özetle ekonomi yönetimi vatandaşa açık bir çağrı yapıyor: "Yastığın altındaki ölüleri diriltin, borsaya gelin; hem günahı yok hem de kalkınmaya faydası çok." Şimdi gözler, bu "sevap" çağrısının ardından kuyumcu önlerindeki kuyrukların aracı kurumlara kayıp kaymayacağında. Tabii eğer hâlâ yastığın altında saklanabilecek birikimi kalmış birileri varsa...

Doğalgazda limit oyunları:

Hak değil, her an geri alınabilir bir lütuf!

BOTAŞ'ın kasım ve aralık ayları için doğal gaz tüketim limitlerini artırmasıyla birlikte, sübvansiyonlu tarifeden yararlanan abone sayısı 20 milyona yükseldi; destek dışı kalanların sayısı ise 1,8 milyona geriledi.

Her ay abonelerin telefonuna SMS ile gönderilen "Tüketim bedelinin şu kadarı devlet tarafından karşılanmıştır" mesajlarının arka planını oluşturan bu kademeli sistem, aslında kamu hizmetinin nasıl piyasa kurallarına terk edildiğinin de göstergesi. Doğalgaz gibi en temel ısınma ihtiyacını yasal ve

kalıcı bir kamusal hak olmaktan çıkaran bu uygulama, fatura indirimini tamamen BOTAŞ'ın belirlediği aylık metreküp sınırlarına ve idarenin takdirine bağlı kılıyor.

Bugün limit artırılarak 20 milyon aboneye "faturanızı karşılıyoruz" mesajı atılsa da bu mekanizma kalıcı bir güvence sunmuyor. Limitlerin yeniden düşürülmesi ya da tüketimin sınırı aşması durumunda, milyonlarca hane hiçbir yasal koruma olmadan bir anda sübvansiyon dışı kalarak doğrudan gerçek piyasa maliyetleriyle baş başa bırakılabilir.

HABAŞ DEMEK ÖLÜM DEMEK!
HABAŞ DEMEK KÂR VE ZENGİNLİK DEMEK!

Bir sınıf katliamının anatomisi: Habaş hangi devasa çarkın üzerinde yükseliyor?

İşçi sınıfının üzerine karabasan gibi çöken, kâr hırsını insan hayatının ve güvenliğinin önüne koyan düzenin en somut, en kanlı aynasıdır Habaş. Türkiye'nin en büyük ağır sanayi devlerinden biri olarak pazarlanan bu yapı, aslına bakılırsa uzun yıllardır ardında gizleyemediği işçi cinayetleriyle, unutturulmaya çalışılan katliamlarla ve emperyalist-siyonist odaklarla kurduğu kirli ticaret ağlarıyla anılmaktadır.

Bugün Habaş denildiğinde akla yalnızca İzmir-Aliağa'daki duman altı tesisler gelmemelidir. Karşımızda küresel ölçekte operasyon yürüten devasa bir tekel var: Dünya Çelik Birliği verilerine göre yılda 3,88 milyon ton ham çelik üretimiyle Türkiye'nin en büyük üreticileri arasında yer alan, yıllık milyarlarca liralık cirolara ve yüz milyonlarca dolarlık ihracata sahip bir " ölüm makinası". Yalnızca demir-çelik mi? Aliağa ve Polatlı'daki dev tesislerinde sıvı oksijen, azot, argon (günlük 5.500 ton kapasite), dikişsiz çelik tüp imalatı, enerji sektöründe yüzlerce megavatlık doğalgaz kombine çevrim santralleri, liman işletmeciliği ve hattâ otomotiv/motosiklet yatırımlarıyla büyüyen bir holding düzeni.

İşçinin ürettiği çelik, emperyalistlerin savaşına ve İsrail'e gidiyor

Habaş işçisi, göz gözü görmeyen toz bulutlarının içinde, asgarî ücret sınırında ve taşeron cehenneminde canı pahasına ter dökerken, o fabrikalarda üretilen devasa zenginliğin nereye akıtıldığı da bu düzenin başka bir yüzüdür. Habaş, bir yandan Türkiye'nin çelik ihracat liderlerinden biri olarak pazarlanırken, diğer yandan soykırımcı İsrail ile yürütülen kirli ticaretin merkezinde yer almıştır. Şirketin kendi sürdürülebilirlik raporlarında ve resmî belgelerinde açığa çıktığı üzere, Nemrut limanından kalkan gemilerle Hayfa, Yafa ve Akka limanlarına düzenlenen sevkiyatlar, sözde ticaret yasaklarına rağmen gizli rotalarla (AIS verileri kapatılarak ve Ürdün gibi limanlar aracı gösterilerek) sürdürülmüştür. İşçinin emeğiyle üretilen çelik, Ortadoğu halklarına ve Filistin'e bomba olarak dönen siyonist savaş makinasına can suyu olmuştur. Sermayenin vatanı yoktur; onların vatanı kârdır, kârın olduğu yerde ise katliam mübahtır.

Kocaeli'den Aliağa'ya uzanan cezasızlık zırhı

Bu tablonun tepesinde kim var? Sicili işçi kanıyla yazılmış olan Habaş Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Rüştü Başaran... Daha önce Kocaeli'nde meydana gelen ve bir işçinin yaşamını yitirdiği, 10 işçinin yaralandığı LPG tankeri patlaması davasında Kocaeli 1. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından aslî kusurlu bulunarak 4 yıl 10 ay 10 gün hapis cezasına ve meslekten men cezasına çarptırılan Başaran, devletin sağladığı vergi indirimi teşvikleri, koruma zırhları ve "üretim durmasın" esnekliğiyle kâr çarklarını döndürmeye devam etmiştir.

Mayıs 2026'da cezaları kesinleşmesine rağmen kollanan bu patronun gölgesinde, Aliağa'da peş peşe gelen iş cinayetleri yaşandı. Son büyük patlamada onlarca işçi kardeşimiz katledilirken, sorumlular yine cezaevine gönderilmek bir yana, ev hapsi gibi göstermelik adlî kontrol kararlarıyla ödüllendirildi. Patlamadan hemen sonra makinaları kaçırmaya, delilleri karartmaya, işçileri gizlilik kararlarıyla susturmaya çalışanlar şunu unutmasın:

İSİG Meclisi verilerine göre 1999'dan bu yana Habaş bünyesinde en az 38 olmak üzere 45'ten fazla işçi hayatını kaybetti. Yalnızca son aylarda Aliağa'da yaşananlar bunun fıtrat değil, göz göre göre gelen bir sınıf katliamı olduğunu kanıtladı. Yalnızca 2026 yılının ekim ve kasım aylarında, Aliağa tesislerinde peş peşe 2 ayrı cinayet yaşanmıştı. Hakan Doğan yüksekten düşerek, Eyüp Eğinli ise iş makinası lastiği patlamasıyla hayatını kaybetti. Fabrikada "Babam dahi ölse üretim durmayacak" diyenlerin kurduğu bu kölelik düzenine karşı, işçilerin yabancı olduğu bu dev servetin ve sömürünün hesabı sorulacaktır.

Habaş için eylemler: "Direniş Günlüğü / İzmir'den Notlar"

9 Kasım'da Aliağa'da yaşanan işçi cinayetinin hemen ardından, İşçi Birlikleri Sendikası (İŞÇİ-SEN) olarak sokaktaydık, fabrikaların önündeydik, işçilerin yanındaydık.

9 Kasım

Fabrika önü ve gözaltılar

Katliamın yaşandığı ilk gün Habaş'ın önüne gittik. Vali açıklama yaparken işçiler açıklamadan hemen evvel adeta kaçılırcasına servislere bindirildi. Zaten birçok işçi daha evvel arka kapıdan çıkarılmıştı.

Aynı gün Aliağa Devlet Hastanesi önünde işçi ailelerine destek-dayanışma içinde olan İŞÇİ-SEN üyeleri polis müdahalesiyle gözaltına alındı. Yaşanan ölümlere rağmen fabrikada üretim durdurulmadı ve vardiyalar devam etti.

10-11 Kasım

Servis duraklarında bildiri dağıtımı

İşçilerin sabah ve akşam vardiyaları için toplandığı servis duraklarında iki gün boyunca bildiri dağıtımı yapılarak patlamanın nedenleri ve iş güvenliği talepleri işçilere aktarıldı.

Taziye ve cenaze katılımları

Patlamada yaşamını yitiren işçilerin Menemen'deki cenaze törenlerine ve taziye evlerine gidilerek ailelerin yanında yer alındı.

14 Kasım

Telefon yasağına karşı iş bırakma

Fabrika yönetiminin içerideki gelişmelerin ve görüntülerin dışarıya sızmasını engellemek amacıyla getirdiği telefon yasağına karşı işçiler cuma günü fabrika önünde iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

10, 11 ve 15 Kasım

Ortak basın açıklamaları

Emek ve demokrasi güçlerinin çağrısıyla 10 Kasım'da Aliağa'da, 11 Kasım'da İzmir merkezde ve 15 Kasım Pazar günü Menemen'de düzenlenen basın açıklamalarına katılım sağlandı.

Ozalit ve afiş çalışmaları

Süreç boyunca Menemen ve Aliağa'nın işçi mahallelerinde ve ana arterlerinde patlamaya ve iş cinayetlerine dikkat çeken ozalit çalışmaları yapıldı.

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB: 12 Aralık'ta Ankara'dayız

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, 12 Aralık'ta Ankara'da düzenleyecekleri miting öncesi yaptıkları açıklamada, bütçenin halkın ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanmasını, ücretlerin insanca yaşam düzeyine çıkarılmasını talep etti.

Kurumlar adına Arzu Çerkezoğlu tarafından yapılan açıklama şu sözlerle tamamlandı:

"İşçiler için, kamu emekçileri için, ücretiyle yaşamını sürdüren herkes için grev hakkını içeren gerçek bir toplu pazarlık düzeni ve herkes için güvenceli çalışma istiyoruz. Ürettiğimiz zenginlikten hak ettiğimiz payı almak istiyoruz. Bizler DİSK, KESK, TMMOB ve TTB olarak Türkiye'nin dört bir yanından bütün işçileri, kamu emekçilerini, mühendisleri, mimarları, şehir plancılarını, hekimleri, emeklileri, işsizleri, gençleri, kadınları, bu ülkenin kaynaklarının halk için kullanılmasını isteyen herkesi Ankara'ya çağırıyoruz."

"Yoksulluğa, Yolsuzluğa, Emperyalist Savaşlara Karşı İnsanca Bir Yaşam İçin" 29 KASIM'DA KARTAL'A

DİSK'e bağlı 14 sendikanın çağrısıyla, 70'i aşkın siyasi parti, örgüt ve demokratik kitle örgütünün düzenlediği işçi mitingine, Kartal'a!

29 Kasım Pazar günü İstanbul Kartal Meydanı'nda düzenlenecek miting öncesinde 9 Kasım'da bu kez DİSK'e bağlı 14 çağrıcı sendika ve 70'i aşkın siyasi parti, örgüt ve demokratik kitle örgütünün katılımıyla basın açıklaması yapıldı.

Birleşik Metal İş Genel Başkanımız Özkan Atar, 2027 bütçesinde sermayenin çıkarlarının gözetildiğini belirterek fon soygununun ve ekonomik krizin bedelinin zamlarla, vergilerle ve ücretlerin baskılanmasıyla emekçilere ödetilmek istendiğini vurguladı. Asgarî ücretin ve emekli aylıklarının insanca yaşamaya yetecek düzeye çıkarılması,

işçilerin üzerindeki vergi yükünün azaltılması ve sendikal hakların önündeki engellerin kaldırılması taleplerini dile getirdi.

"Bugün burada sadece 29 Kasım'da gerçekleştireceğimiz mitingi bütün katılımcı örgütlerle birlikte duyurmak için değil, ülkemizin emekçilerine dayatılan yoksulluğa, adaletsizliğe ve baskılara karşı ortak mücadele kararlılığımızı ilan etmek için bulunuyoruz," diyen Atar mitinge çağrı yaptı.

Bütçe üzerine birkaç söz (2)

Hakkı Taşdemir

Geçen sayıda bütçenin bir tercihler silsilesi olduğundan söz etmiş ve bu tercihlerin bütçeyi yapanların eğilimlerini gösterdiğini belirtmiştik. Devlet bütçeleri de bu gerçeğin bir yansımasıdır. Kapitalist ekonomilerde devlet bütçesi sermaye kesiminin çıkarlarını gözetecek şekilde belirlenir. Doktrinde bütçe hazırlanırken kamu yararının esas alınmasının esas olduğu belirtilse de bu önerme kapitalist ekonomilerde her daim kâğıt üzerinde kalır. Durumu Türkiye'nin hâlen mecliste görüşülmekte olan 2027 yılı bütçesinden örneklerle açıklamaya çalışalım:

Bütçede faiz ödemeleri için ayrılan kaynak 3,97 trilyon lira. Müteahhitlere yapılacak garanti ödemeler için ise 306 milyar lira ayrılmış. Toplamda 4,276 trilyon lira güncel kurdan hesaplarsak yaklaşık 83,8 milyar $ ediyor. Bir başka anlatımla üzerinden geçmediğimiz otoyol ve köprüleri, asla kullanmadığımız havalimanlarını, yerleşim yerlerinin merkezî bölgelerinden uzakta, ulaşımın hayli zor olduğu yerlerde inşa edilen devasa hastane binalarını inşa eden müteahhitlere ödenecek garanti para ile devlete borç vermiş olan tefecilere ödenmek üzere 83,8 milyar $ tutarında bir kaynak ayrılmış. Bununla da bitmiyor, yine sermaye kesimine ayrılmış olan teşvik, vergi indirimi gibi başka olanaklar da söz konusu. Peki sermeye kesimine bu olanaklar sağlanırken nelerden vazgeçilmiş, bir de ona bakalım:

Kamuya ait okullarda öğrenim görmekte olan ilkokul, ortaokul ve liselerde 16 milyon öğrenci bulunmakta. İçinde bulunduğumuz ekonomik koşullarda bu öğrencilere günde bir öğün yemek verilmesi adeta bir zorunluluk haline gelmiş durumda.

Okullar temiz değil, veliler aralarında işbirliği yaparak çocuklarının öğrenim gördüğü okulları temizlemeye çabalıyorlar.

Geçtiğimiz aylarda yaşanan saldırılar okullarda güvenlik sorunu olduğunu gösterdi. Güvenlik personeline gereksinme var.

Peki bu gereksinmeler için bütçede bir karşılık var mı?

Hayır.

Gerekçe:

Kaynak yok.

Şimdi bir hesap yapalım:

Üç kaptan oluşan bir yemeğin maliyeti 3,5 $, bir öğrenci için harcanacak yemek parası haftada 17,5, bir ders yılında toplam 560 $. 16 milyon öğrenci için harcanacak toplam yemek parası bir yılda yaklaşık 9 milyar $.

Okullarda güvenlik ve temizlik gereksinmeleri için 150 bin personel istihdam ettiğimizi ve bunların istihdam maliyetinin (ücret, vergi, sigorta, giysi vb.) ortalama 1000 $/personel olduğunu varsayalım. Ayda 150 milyon yılda 1 milyar sekiz yüz milyon ediyor.

Toplarsak 10 milyar sekiz yüz milyon $ eder. Bir başka anlatımla tefecilere ödenme için ayrılmış para ile müteahhitlere ödenmesi öngörülenin toplamının sekizde biri (%12,5) kadar bir para ile öğrencilerin yemek, temizlik ve güvenlik sorunu çözülmüş oluyor.

Tablo çok net.

İşte devlet bütçesinin mantığı.

"ONLARIN SAVAŞLARI İÇİN DEĞİL, GE

Dünya çapında özellikle Avrupa'yı saran eylemler ikinci ayına yaklaşıyor.

Gençlerin ilk adımlarını attığı, gelecek kaygısı, eğitim maliyetleri, eğitim niteliğindeki düşüş ve barınma sorunu temelli başlayan eylemler son haftalarda emperyalist savaş karşıtlığını da içererek yayılıyor. Savaşlara yapılan ve yapılacak olan harcamaları reddeden eylemciler iktidarları zor durumda bırakıyor.

Sokak gösterileri, yürüyüşler, mitingler, okul işgalleri biçimlerinde yürütülen eylemlere pek çok ülkede genel grevler de eklenmeye başladı.

Fransa'dan başlayan eylemler Belçika, İtalya, İspanya, Portekiz, Yunanistan, Almanya, İngiltere, Arnavutluk, Portekiz, Sırbistan, Hırvatistan ve Avusturya'ya yayıldı. Fransa'da sokağa çıkma yasaklarına rağmen sokaklar boşalmadı.

Hindistan, Pakistan ve Tunus'ta yine gençlerin öncülüğünde seçim sistemlerine itiraz ve siyasi gerilimler eylemlerin gündemine oturuyor.

25'ten fazla ülkede yaklaşık 400 kentte öğrenci ve işçilerin katıldığı 20 Kasım'daki eylemlerde eğitim, adalet, iklim, kamu hizmetleri, zorunlu askerlik ve askerî harcamalara itiraz öne çıkan talepler oldu.

Tüm dünyayı sarsan gelişmeler yaşanırken İran'a yönelik saldırganlık uluslararası toplantıların gündeminde. Yapılan zirveler, imzalanan anlaşmalar, paktlar vb. tümü bölgemizde yürütülecek kanlı bir savaşın hazırlıklarını yaparken ülkemiz işçi ve emekçilerinden henüz ses yükselmedi.

İşçi sınıfı ve emekçiler emperyalist savaşlarda kaybedenlerin bölge halkları olacağı bilinciyle harekete geçmelidir.

İspanya: Milyonlar genel grevde

İspanya'da 11 Kasım Çarşamba günü konut krizine çözüm, adil ücret ve işçi haklarının korunması talebiyle milyonlarca işçi genel greve çıktı. Bu eylem, 14 yıl sonra ülke çapında gerçekleşen ilk iş bırakma eylemi olma özelliğini taşıyor.

Greve, ülkenin en büyük sendikaları olan Genel İşçi Sendikası (Unión General de Trabajadores, UGT) ve İşçi Komisyonları (Comisiones Obreras) ile birlikte kiracı dernekleri ve Genel İşçi Konfederasyonu (Confederación General del Trabajo, CGT) dâhil olmak üzere diğer sendikalar çağrıda bulundu.

"Hayatta kalmak için değil, yaşamak için"

Barcelona'daki eylemde taşınan bir pankartta, "Hayatta kalmak için değil, yaşamak için! Rantiyecilere, patronlara ve hükûmetlerine karşı!" yazıyordu.

Başkent Madrid'deki gösteriye yaklaşık 120 bin kişi katılırken, Barcelona'da 50 binden fazla kişi sokağa çıktı.

UGT ve Comisiones Obreras, ilk verilerin otomotiv sektöründe %90, et sanayinde %85, atık toplama sektöründe %82, enerji sektöründe ise %75 grev katılım oranı gösterdiğini bildirdi. Sendikalar, "Algeciras ve Valencia limanlarındaki katılım oranı da %90 ile dikkat çekici," açıklaması yaptılar.

Medya çalışanları da greve katıldılar ve bazı kamu televizyon kanallarında yayınlar durduruldu.

Grev hatlarına yönelik polis baskınları gerçekleşirken, eylemcilere yönelik biber gazı kullanıldığı, gözaltılar yapıldığı belirtildi.

Kiracı dernekleriyle ittifak

Ülke çapındaki grev, Başbakan Pedro Sánchez'in ekim ayında parlamentonun acil konut yasalarını geçirememesinin ardından ilan ettiği erken seçimlerden üç hafta önce gerçekleşti. Bu yasa tasarısı, 87 yaşındaki Maricarmen Abascal'ın evinden çıkarılması ve daha sonra ölümüyle tetiklenen, İspanya'da konutun metalaştırılmasını ve emlak spekülasyonunu kınayan kitlesel gösteriler ve kampların ardından hazırlanmıştı.

Madrid Kiracılar Birliği grevin ardından yaptığı açıklamada şu vurguyu yapıyordu: "Korkularımızı kaybettik. Ve artık kimse bunu bizden alamaz. Ne bir iptal edilmiş kararname ne bir fırsatçı fon ne de düşmanca bir manşet."

Almanya: Zorunlu askerliğe karşı eylemler

Almanya'nın başkenti Berlin'de sosyal harcamalardaki kesintilere ve hükûmetin zorunlu askerlik planına karşı düzenlenen eylemde polis eylemcilere saldırdı.

Almanya'da "Gen Z regelt" (Z Kuşağı hâlleder) adlı gençlik inisiyatifi, sosyal harcamalardaki kesintileri, artan yaşam maliyetlerini ve hükûmetin zorunlu askerlik planını protesto etmek için gösteri düzenledi.

Eyleme katılanlar "Biz gelecek istiyoruz, zenginler savaş", "Filistin'e özgürlük" ve "(Almanya Başbakanı) Friedrich Merz cepheye" sloganları attılar.

Başkent Berlin'in yanı sıra Alman basını 31 Ekim günü saat 14 itibarıyla 30'dan fazla kentte gösterilere 180 binden fazla kişinin katıldığını aktardı. Gençlerin ortak talebi, kaynakların savaşlar yerine eğitime harcanması oldu.

Birçok kentte barikatlar kuruldu, polis saldırısıyla gözaltılar yaşandı. Eylemlerin sonraki haftalarda da devam etmesi planlanıyor.

Aynı zamanda 20 Kasım'dan itibaren metal işçileri sendikası IG Metall, işverenlerin düşük teklifi ve müzakerelerdeki tıkanıklığı protesto etmek için 24 saatlik uyarı grevleri başlattı.

LECEĞİMİZ İÇİN ÇARPIŞIYORUZ"

Fransa: 1,6 milyon genel grevde

5 Kasım Perşembe günü Fransa genelinde düzenlenen genel grevde yaklaşık 1,6 milyon kişi, Emmanuel Macron'un kemer sıkma politikalarını protesto etmek için sokaklara çıktı.

14 Kasım ve 17 Kasım'da kitlesel eylemler ve grevler yapıldı. Eylemler ilan edilen takvimlerle devam ediyor.

Lise öğrencilerinin öncülüğünde başlayan ve haftalardır devam eden eylemlerin ardından Fransız sendikalarının 200 etkinlik ve 1.500 grev çağrısı ülke genelinde hayatı durma noktasına getirdi.

Genel İşçi Konfederasyonuna (CGT) göre yaklaşık 1,6 milyon kişi sokaklara çıktı. Engelleme çabalarına rağmen Paris'te 350 bin, Marsilya'da 150 bin, Bordeaux'da 120 bin ve Lille'de 100 bin kişinin katıldığı eylemler gerçekleştiği açıklandı.

Ekim ayı başından beri hükûmet ve kolluk kuvvetleri tarafından uygulanan baskı ve şiddetin son bulması da eylemcilerin talepleri arasındaydı. Özellikle yaşam maliyeti krizine yönelik somut önlemler alınması talep edildi.

CGT Genel Sekreteri Sophie Binet, gerçekleşen eylem ve grevlerde öğrencilerin, işçiler ve Sarı Yeleklilerin bir araya gelmesinde Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un döneminde sosyal adaletsizlik politikalarının önemli yer tuttuğunu belirtti: "On yıldır Macroncu politika birçok açıdan farklılık gösterdi, ancak bir şey değişmedi: güçlülerin, iş dünyasının ve en zenginlerin çıkarlarına hizmet eden ekonomik tercihleri..."

Fransa'da protestoların beşinci turu: 14 Kasım eylemleri

Fransa'da artan yaşam maliyetleri ve eğitim şartlarını protesto etmek için düzenlenen eylemlerin beşinci turuna İçişleri Bakanlığına göre ülke genelinde 106 bin, Paris'te 24 bin kişi katıldı. Gösterilerde 121 kişi gözaltına alındı.

17 Kasım'da yeniden alanlarda

500 binden fazla kişinin katıldığı ülke çapındaki protestoda hükûmetin maaş endeksi artışını reddetmesi üzerine greve çıkan kamu emekçileri alanlardaydı. Lise ve üniversite öğrencilerinin de desteğiyle ülke genelinde eylemler düzenlendi.

Polisin dağıtma girişimlerine karşı okulları boykot etmeyi sürdüren lise ve üniversite öğrencileri de hem sabah erken saatlerde grev bölgelerinde işçileri ziyaret ederek hem kampüslerde genel meclisler düzenleyerek hem de kent merkezlerinde kitlesel yürüyüşlere katılarak greve destek verdiler.

Uluslararası Eylem Günü: Liman işçileri savaşa karşı eylemde

Haydarpaşa'dan Pire'ye, Cenova'dan Hindistan ve Fas'taki limanlara uzanan eylemlerde işçiler, limanların savaşlara hizmet etmesine karşı grev ve gösteriler düzenledi. Sendikalar savaş karşıtı taleplerin yanı sıra ücret, iş güvencesi ve çalışma koşullarını da gündeme taşıdı.

30 Ekim Uluslararası Eylem Günü kapsamında dünyanın farklı bölgelerindeki liman ve denizcilik çalışanları grev, iş bırakma ve gösteriler düzenleyerek sivil limanların silah, mühimmat, askerî teçhizat ve asker taşımak için kullanılmasına karşı çıktı.

İtalya Taban Sendikaları Birliğinin listesine göre 22 ülke ve bölgeden 25'ten fazla sendika ve beş kıtadaki 113 liman eyleme katıldı ya da destek verdi.

İstanbul Haydarpaşa Limanı'nda Limter-İş'in çağrısıyla toplanan işçiler "Soykırıma liman yok" pankartı taşıdılar.

İtalya'da Cenova, Livorno ve Trieste'de liman girişlerinde eylem yapıldı. Cenova'da işçiler araç lastikleri ile liman girişini kapattılar. Çağrılara öğrenciler ve farklı işkollarından işçiler de katıldılar. Livorno ve Trieste'de liman girişlerinin kapatılmasının ardından şehir meydanlarında yapılan yürüyüşlere katılındı.

Fransa'da yaklaşık 14 bin liman çalışanını kapsayan 24 saatlik grev uygulandı. CGT Ports et Docks, limanların askerî teçhizatın taşınmasında kullanılmasına karşı çıkarken Fransa hükûmetinin bütçe politikalarını ve otomasyonun istihdam ile çalışma hakları üzerindeki etkilerini de gündeme taşıdı.

Yunanistan'da üç denizcilik sendikasının grevi yedi limandaki feribot seferlerini etkiledi. Sendikalar, tehlikeli deniz bölgelerinin "savaş bölgesi" olarak tanınmasını, toplu sözleşmelerde yüzde 12 ücret artışı yapılmasını, gemilerde yeterli personel ve sağlık çalışanı bulunmasını, iş sağlığı ve güvenliği önlemlerinin artırılmasını ve yedi saatlik iş günü ile 35 saatlik çalışma haftasını talep ediyor.

Hindistan'da yaklaşık 5 bin liman ve rıhtım işçisi 11 limanda eylem yaptı.

Fas'ta iki saate kadar iş bırakıldı.

Meksika, ABD, Brezilya, Uruguay ve Avustralya'daki sendikalar da destek verdi.

Grev ve dayanışma eylemlerine Filistin işçilerden dayanışma mesajı iletildi.

Eylem, Mayıs 2026'da İstanbul'da yapılan toplantının ardından örgütlendi; çağrı ayrıca ücret, iş güvencesi ve örgütlenme haklarının geliştirilmesini ve otomasyonun işçi haklarını zayıflatmak için kullanılmamasını istiyor.

EĞİTİM, GEREKLİLİĞİ ve NİTELİĞİ*

Eğitim insanlık tarihi kadar eskidir. İnsanoğlu, yaşamını ve varlığını sürdürebilmek için doğayla boğuşmuş durmuştur. Onu yenmeye, gerek duyduğu ürünleri elde edebilmek için egemenliği altına almaya çalışmıştır. Bu yolda yeni bilgiler edinmiş; bu bilgileri doğayı deneyerek, sınayarak bulmuştur. Yeni bilgilerle doğaya daha çok egemen olmuştur. İnsanoğlunun bu çabası günümüzde de durmadan sürmektedir.

Bilgi, insandan insana aktarılmış; hiç bir insan daha önce bilinen bir şeyi yeniden bulmak zorunda kalmamıştır. İnsanların bu bilgi aktarma çalışmaları eğitimin başlangıcı olmuştur. Zamanla eğitim planlı, sistemli, düzenli bir biçim almıştır.

Eğitimin amacı önceleri, insanları doğa karşısında bilgi yoluyla daha güçlü kılmak, onu doğaya egemen olacak bilgilerle donatmak olmuştur. Ancak, içinde yaşadığımız bugünkü toplumda eğitimin amacı bu olmaktan uzaklaştırılmıştır. Eğitim bugün, insanları, toplumları belli bir yere, yöne doğru yönlendirme aracı olarak kullanılıyor. Yönlendirmenin neye, nereye, nasıl yapılacağı, eğitimi düzenleyenlerin elindedir.

Okul içi eğitim, bilindiği gibi okullarda öğretmenler aracılığı ile, çeşitli ders kitapları, ders araç ve gereçleriyle belli bir programa bağlı olarak yürütülen eğitimdir.

Okul dışı eğitim radyo, televizyon, sinema, tiyatro, basın, teyp, plâk vb. gibi araçlarla yapılan eğitimdir.

Eğitimi, devlet, ilgili organları aracılığıyla (Millî Eğitim Bakanlığı gibi) planlar ve uygular.

Devlet eğitimi ayrıntılarına kadar araştırır ve programlaştırır. Ders konularını belirler, konularla ilgili ders kitaplarını hazırlatır, uygulamaya koyar ve sonra da bunu müfettişleri, yöneticileri aracılığı ile denetler. Hiç bir eğitici, öğretmen bu programın dışına çıkmasın ister. Programda yer almayan konuları -öğretmen istediği kadar gerekli görsün- işleyemez. Devlet bunun için gerekli gördüğü her türlü önlemi alır. Eğitimin, kendi plânlayıp programlaştırdığı gibi yürütülmesini ister. Dışına çıkanları görevde tutmaz. Bu tutumunu, okul içi eğitimde olduğu gibi, okul dışı eğitimde de sürdürür. Kendi belirlediği bir programı uygulamayan okul yöneticisini, öğretmeni cezalandırdığı, görevden uzaklaştırdığı, kıydığı gibi, örneğin bir TRT Müdürünü de görevinde tutmaz. Sinemalarda filimlere sansür koyar, yasaklar, tiyatrolarda oyunları kaldırtır, gazeteleri, kitapları toplatır, yasaklar.

Eğitimin amacı

Millî Eğitim Bakanlığı, okullarda uygulanması gereken "tarafsız" eğitim programlarının amacını açıklamıştır. Bu amaç kısaca. "İyi insan, iyi vatandaş yetiştirmek"tir.

Doğru bir amaç gibi geliyor insana. Kim istemez iyi insan, iyi vatandaş olmayı? Çocuklarımızın eğitilerek iyi insan olmasını hangimiz istemeyiz ki?

Ne var ki bu "iyi insan" kavramı üstünde biraz düşünmek zorundayız. Kimdir "iyi insan"? İnsan nasıl olursa "iyi insan" olacak? Bunun ölçüsü nedir? "İyi insan." Kim için? Nasıl? Ne kadar iyi?...

Bir işyeri düşünelim. Bu işyerinde havalandırma düzeni yok. İşlediğimiz hammaddeden zehirli gazlar çıkıyor ve burada çalışan işçileri ağır ağır, farkına varılmadan zehirliyor.

Sular akmıyor. Banyo yapmak, duş almak için değil, el yüz yıkamak için bile su yok.

Yemekler de bozuk çıkıyor bu işyerinde. Çoğu zaman yenilmeden dökülüyor.

Ücretler son derece düşük. Asgarî ücretle çalışıyor işçiler.

Sigara içmek yasak. Tuvalete gitmek bile izne bağlı.

Bu durumun düzeltilmesi için işverene başvuranlar ya işten kovuluyor veya cezalandırılıyor.

Bir gün bu işyerinde çalışan işçilerden biri, işyerimizin sorunlarını görüşelim diye işçileri bir toplantıya çağırıyor. Toplantıya herkes katılıyor.

Toplantıyı düzenleyen işçi konuşuyor:

"İşyerimizde çalışma koşullarımız iyi değil. Bildiğiniz gibi havalandırma düzeni yok. Çıkan gazlar bizi zehirliyor. Anlaşılan, işveren kendiliğinden buna bir çözüm getirmeyecek. Yemekleri yiyemiyoruz, çoğu dökülüyor. Bunu da düzeltmeyecek. Çünkü bize bunu lâyık görüyor. Sularımız akmayacak. Su getirmek için en ufak niyeti ve girişimi yok. Ücretlerimiz son derece düşük. Her birimiz her gün borçlanıyoruz. Çoluk çocukla yarı aç, yarı tok yaşıyoruz.

"En doğal ihtiyaçlarımız için bile izin almak zorunda kalıyoruz. Bize, bir nevi esir muamelesi yapılıyor. Böyle değil mi?"

İşçilerin tamamına yakını *"Doğru"* diye bağırıyor.

Konuşmasını sürdürüyor işçi:

"Peki ne yapacağız öyleyse. Elimizi kolumuzu bağlayıp oturacak, dilimizi tutup susacak mıyız? Düzeltmeyecek miyiz bu durumu?

Biz durumu işverene götürdük, anlattık. Kovdu bizi. 'Bir daha gelirseniz işinize son veririm' dedi. Ne yapalım? Bizden önce bizim gibi söyleyenler olmuş, onları işten çıkarmış.

"Çıkarır elbet. Tek tek hak aranmaz. Bu sorunlar bizim ortak sorunlarımızdır. Ortak sorunumuzu tek tek çözemeyiz. Çözüm birlik olmaktadır. Hatta özel sorunlarımızın çözümünde bile birlik. Birimize yapılanı topumuza birden yapılmış kabul edelim. Bakalım aynı davranışı gösterebilecek mi patron? Sendika kuralım, örgütlü olalım gücümüzü birleştirelim, konuşanımızın sesinde birleşsin sesimiz... Yine sağır mı olur duvarlar...

"Benim bilebildiğim, bizim için iki yol var arkadaşlar. Ya bu duruma razı olacak, halimizden şikâyetçi olmayacağız. Verileni kabul edeceğiz. Veyahut da birleşeceğiz. Ortak sorunlarımızın çözümü için ortaya çıkacağız. Şimdi burada bu iki yoldan birini seçmek zorundayız. Birini uygulamaya koyacağız. Ne dersiniz, hangisine karar veriyoruz."

İşçiler bağırıyor!

"Birleşeceğiz. Örgüt kuracağız. Hakkımızı birlikte arayacağız. Ölmek var, dönmek yok."

Toplantıyı düzenleyen:

"Bu durumu oylarınıza sunuyorum, arkadaşlar" derken bir işçi konuşmak istediğini bildiriyor:

"Biz de konuşalım. Karar konuşmadan sonraya kalsın."

"Buyur konuş!"

"Bu arkadaşımız bizi buraya topladı. Bazı şeyler anlattı. Söylediklerinde doğru olanlar var, olmayanlar var.

"Bir gaz işinden söz etti arkadaşımız. Zehirliyormuş bu gaz bizi. Kim zehirlenmiş acaba gazdan? Var mı içimizde böyle gazdan zehirlenip de ölen biri? Duydunuz mu böyle birinin öldüğünü siz?

"Yemekler bozuk çıkıyormuş, iyi değilmiş ve yenmiyormuş. Bir kere yemekler yeniyor arkadaşlar. Ben yiyorum. Belki çok iyi değil ama, yenebiliyor yemekler arkadaşlar.

"Ücretler çok düşükmüş. Düşük, düşük olmasına. Lâkin ne gelir elden. Sonra insaflı olmak gerekir. Ya bunu bize ödeyen nasıl ödüyor acaba? Kaç kez duydum patrondan zarar ediyorum, diye. Kazansa bizim hakkımızı vermez mi?

⇨

* DİSK EĞİTİM NOTLARI
Demokratik Sınıf Ve Kitle Sendikacılığı, DİSK Yayınevi, İkinci Baskı 1978, s. 13-18

Onun gözü kör mü, o görmüyor mu ücretlerimizin düşük olduğunu?

"Görür arkadaşlar, çünkü o da bir insandır. Namusludur. Çalışmak istemeyen, parayı az bulan ayrılsın. Bu parayla çalışacak çok insan vardır.

"Benim asıl anlayamadığım bir şey var. Tek tek hak aranmazmış, hakkımızı topluca aramalıymışız. Örgüt kurmalıymışız. Ne yapacağız toptan baş mı kaldıracağız. İsyan mı edeceğiz? Velinimetimize karşı mı çıkacağız. Olmaz böyle şey arkadaşlar. Bunun adına düpedüz yemek yediğin kaba tükürmek denir. Bu, bizim gibi Türk ve de Müslüman işçilere yakışmaz. Buna Allah da razı olmaz. Ben yokum bu gibi işlerde."

Bu konuşma üzerine bazı işçiler kendisiyle birlikte salonu terk ederler.

Birlik bozulmuştur. Ancak, daha sonra işçiler tekrar toplanmışlar ve örgütlerini kurup haklarını aramışlar ve almışlardır. Ne var ki aradan epey zaman geçmiştir.

Bizim şimdi üzerinde duracağımız nokta şurasıdır. Yukarıda yapılan toplantıyı işveren nasılsa haber almış. Gizlice üst kattaki odalardan birine çıkmış ve toplantıyı baştan sonuna kadar izlemiş, konuşulanları dinlemiş. Toplantıda iki konuşmacı var. Acaba işveren bu iki işçiden hangisini beğenmiştir. Hangisi için "İYİ İNSAN" demiştir. Şimdi siz, bu iki işçiden hangisini beğeniyorsunuz, hangisine "İYİ İNSAN" diyorsunuz?

Bakınız hep bir ağızdan "birincisi" diye bağırıyorsunuz... Patron için de "ikincisi" diyorsunuz. Elbette ki öyle.

Birinci insan işçilerden yana. İkinci insan patrondan yana. İşçilerden yana olana işçiler "İYİ İNSAN" diyor. Patronlardan yana olana da patronlar "İYİ İNSAN" diyor. Demek oluyor ki insanlara ya işçiler "iyi insan" diyecek, veya patronlar. Yine demek oluyor ki, işçinin gözüyle "iyi insan" başkadır. Patronların gözüyle "iyi insan" başkadır.

Devlet, "eğitimin amacı iyi insan yetiştirmektir" diyor. Acaba kimin için iyi insan yetiştirmeye çalışıyor devlet?

Şâyet işçilerin yanında, işçilerin sömürülmesine işçilerle beraber karşı çıkan, işçilere kendi öz çıkarlarını gösteren insanlar yetiştirmeyi amaçlıyorsa, bu eğitim işçi sınıfı için iyi bir eğitimdir.

Yok patronların çıkarlarını koruyacak, onların düzenlerini benimseyen insanlar yetiştirmeye çalışıyorsa sermaye sınıfı için iyi bir eğitim uyguluyor demektir.

Üretim ve eğitim

Arı, üreten bir hayvandır. Hayvan âleminde, arıdan başka da kendi yiyeceğini üreten hayvan yoktur. Arının yiyeceği baldır. Bal doğada çiçeklerde gizlidir. Arıdan başka hiç bir yaratık, kimyagerler, eczacılar da dâhil çiçekteki bal özünü arı gibi alamazlar ve bala dönüştüremezler.

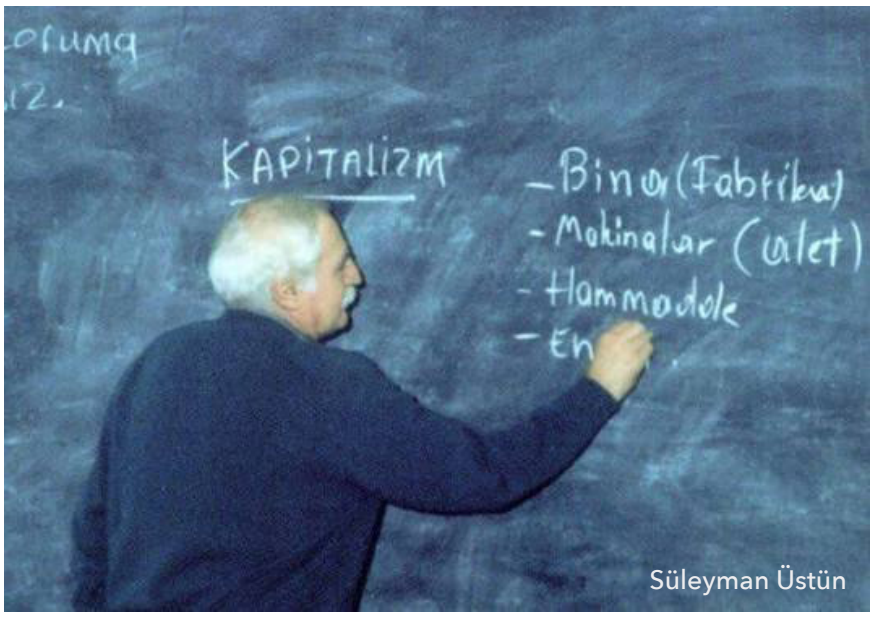

İlkbahar gelince, çiçekler açtığında, rüzgâr ve soğuklar geride kaldığından arı, kovanından çıkar. Çiçekten çiçeğe koşar, lale, sümbül, gül, menekşe, papatya, akasya, karanfil ne kadar çiçek varsa hepsini dolaşır, doğanın kendine verdiği özel yeteneği ile çiçeklerdeki bal özünü alır; kovanına taşır. Tüm ilkbahar, yaz boyunca, durmadan çalışır. Sonbaharla birlikte rüzgârlar da başlar. Rüzgârlı ve soğuk havalarda çalışamaz arılar. Üstelik çiçekler de kurumaya başlamıştır. Bu dönemde arılar kovanlarına kapanırlar. Kovan balla doludur. Arı ailesi son derece mutludur. Hepsi mutluluk şarkıları söylemektedir. Bu günlerde arı kovanları dinlenecek yerlerdir. Şaşırır insan arılardan gelen bu güzel seslere. İyice kulak verdiğimizde görülür ki, adeta bir konserdir bu. Tüm arılar katılırlar bu konsere. Bayramları, şöleni vardır arıların. Birlikte çalışmışlar, birlikte üretmişler ve birlikte yiyecekler ballarını. Nasıl sevinmesinler, neden bayram yapmasınlar!

Artık yağsın yağmur, essin rüzgâr. Dışarıda son fırtına son dalı kırarmış, umurunda mı arıların. Tüm kış boyunca yetip de artacak nafakası, yiyeceği yanında. Tüm gelecekleri garanti altında.

Lâkin, uzun sürmez arıların bayramı. Nasıl fabrikaların, işçilerin çalıştığı işyerlerinin bir sahibi varsa, kovanın da bir sahibi vardır. Biraz sonra kovanın sahibi gelir. Şöyle bir-iki yoklar kovanı. Tamam, kovan balla dolmuştur. İşçi arılar meydana çıkarmışlardır, dünyanın en güzel tatlısını. Keyiflenir kovanın sahibi. "Ballarım benim" der, kendi üretmişçesine.

Hemen eve koşar kovanın sahibi. Balı alacağı araçlarını toplar. Tepsiler, tabaklar alır, bıçak, çakı alır. Eline eldivenler giyer. Yüzüne de telden bir maske takar. Bazıları bu maskeyi başkasının ürettiği bir malı çalıyor da utancından takıyor derler. Oysa arının iğnesinden korktuğu için taktığı bilinmektedir.

Kovanın başına gelir. Arının zayıf tarafını da öğrenmiş insanoğlu. Dumandan kaçıyor mübarek hayvan. Kaçmasa olur ya. Öldürmez onu duman. Sonra istese kendini de koruyabilecek güçtedir. Ama kaçıyor işte. Boşuna dememişler arı baldan mı, dumandan mı kaçar diye.

Arının kovanına bal taşıdığı delikten kovanın sahibi duman verir içeriye. Neye uğradıklarını şaşırır arıcıklar. Bütün bahar, yaz boyu ürettikleri ballarını bırakıp fırlarlar dışarıya. Ya bir ağaca ya da bir saçağa konarlar. Oradan gözlemeye başlarlar geleceklerini.

Arıdan arınmış kovanı açar kovanın sahibi. Boşaltır balları tepsilere. Ne tepki gösteren vardır ne de bir şey diyen. Sonra taşır balları evine, yer yakınlarıyla kış boyu.

Şimdi sorulabilir:

- Arı balı kimin için üretti? Kendisi için.
- Arı neden bal üretiyor? Arı olduğu için. Arının özünde var üreticilik.
- Ev sahibi balı aldı. Acaba tümünü aldı mı balın? Hayır. Bir kısmını bıraktı.
- Ne kadar bıraktı? Arının ölmeyeceği kadar bıraktı.
- Kış uzun sürerse, arının yiyeceği bal biter de arılar ölmeye başlarsa kovanın sahibi ne yapar acaba? Şeker eritir, arılara şerbet verir.
- Kovanın sahibi arıların, ölmesini ister mi? İstemez.
- Niçin istemez? Arıları çok güzel, sevimli, kanatlarını altın sarısı bulduğu için mi istemez? Ölürse gelecek yıl bal alamaz da onun için istemez...

Arıların bal ürettiği yerin sahibi var. İşçilerin mal ürettiği yerin de sahibi var. İkisinin de ürettiklerinin sahibi var.

- İşçiler ürettiklerinden ne kadar pay alıyorlar? Onlar da ölmeyecek kadar.
- Arılara şerbet verilir, işçilere de ara sıra ikramiye verilir.
- Arıların ölmesini istemezler, işçilerin de ölmesini istemezler. Biri balı kaybeder, diğeri kârı.

Anlaşılan odur ki, arılar ballarını hep verecekler. Arı, arı olduğundan beri bal üretiyor, kovanın sahibi gelip elinden alıyor. Arılar verecekler ballarını. Çünkü arılar hayvandır. İnsan işçiler ne diyorlar acaba?

İnsan işçiler bu gerçeği gördükçe, karşı çıkarlar bu olaya. Çünkü bu olayın adı sömürüdür. İnsanlar düşünen yaratıklardır. Ama mal mülk sahibi sömürücü bu düzenin sürmesini istiyor. O zaman, çalışan insanların düşüncesini baskı altında tutmaya çalışacak. Bu amaçla da her şeyden önce devlet aracılığıyla düzenleyeceği eğitimi kullanacak.

Siyasal iktidarı elinde bulunduran sömürücü sınıf, "tarafsız" eğitim adı altında yürüttüğü programlarda şunları gözetir.

1. Çalışanlar korkak olarak yetiştirilecekler.
2. Bencil yapılacaklar.
3. Gerçekleşmeyecek bir umutla yaşayacaklar.
4. Kendilerine ve güçlerine yabancılaşacaklar.
5. Olaylar arasında bağ kuramayacaklar.

devamı sonraki sayıda...

"SAVAŞ MEYDANI GİBİ, HİÇBİR ÖNLEM YOK"

İşçi Gazetesi: Habaş'ta çalışma koşulları nasıl?

HABAŞ işçisi: Diğer fabrikaları bilmiyorum ama Habaş koşulları en kötü olan fabrika. Koşullarını nasıl anlatayım, hiçbir önlem yok dersek en doğrusu olur. Çünkü sistem "durmadan üret" üzerine kurulmuş. Eğer önlem alınırsa iş yapılamaz, o derece kötü koşullar. Bizden tek istenilen şey işin bir an önce olması. Ben yıllar önce burada, içeride çalıştım. Şöyle söyleyeyim: Önümde giden arkadaş, bir bakıyorsun yok, ne oldu, düşmüş. Çünkü tozdan nereye bastığınızı göremiyorsunuz. Sonra çıktım oradan. Bu sefer girdiğimde ekip olarak açıkça belirttik, içeride çalışmayacağız. O şartla girdik. Ben taşeronda çalışıyorum. Dolayısıyla içeriyle çok ilgimiz yok. Güvenli alanda çalışıyoruz. Dediğim gibi hiçbir önlem yok. Bir fabrika kaçak çalıştırılsa bu kadar olmaz.

İşçi Gazetesi: Kazalar nasıl yaşanıyor, sendika ve patron ne yapıyor?

HABAŞ işçisi: Burada iş kazaları artık sıradanlaşmış durumda. Ancak ölümler gündem olabiliyor. Hattâ bundan önce o bile sıradanlaşmıştı. Yani burada kaza diye bir şey yok. Kaydı tutulmaz kazaların. Oysa her gün kaza yaşanan bir yer. Yani savaş meydanı gibi. Her şeyden kaza olabilir. Kazalardan sonra işçi tehdit edilir, olay kapanır. Sendika da bu konuda patron kadar hassas. İşin en çok devam etmesini isteyen o. Patlamadan sonra da aynı tavrı gösterdi. Burada makinaların sorunları bildirilirse, önlemler alınırsa sistemin komple değişmesi lazım. Böyle bir konu yok burada.

İşçi Gazetesi: Patlama anında neler yaşadınız?

HABAŞ işçisi: Patlama anında çalışıyorduk. Biz olayın olduğu yerin dışındayız. Ciddi anlamda sarsıldık ama anlamadık. Çünkü Habaş burası; birçok şeye alıştığımız için böyle sarsıntılara da alıştık. Sonra açıklama yapıldı ve patlama olduğu söylendi. Çalışma durdu. Onun dışında bir açıklama yapılmadı. Ânında gizlilik kararı uygulandı. Hepimiz olduğumuz yerde kaldık ve kimsenin bir yere ayrılmasına izin vermediler. Diğer bölümleri bilmiyorum ama bizi yaklaşık üç saat orada tuttular. Sonra da servisler yok deyip arka kapıdan yolladılar. Ama şunu biliyoruz: Patlamadan sonra da birçok bölümde çalışma devam etmiş ve bunu da sendika istemiş.

İşçi Gazetesi: Patron Mehmet Başaran'ı nasıl tanıyorsunuz?

HABAŞ işçisi: Mehmet Başaran'ı bilirim, genel olarak işçiler de bilir. "Babam dahi ölse üretim durmayacak," diyen bir adam bu. En çok işçiler arasında bu yönü konuşulur.

İşçi Gazetesi: İşçilerin temel talepleri neler?

HABAŞ işçisi: Başta Habaş olmak üzere havzadaki tüm işçilerin bence temel talebi önce iş güvenliğinin sağlanmasıdır. Çünkü demir-çelik demek toz, duman, tehlike demek. Hele konu Habaş olunca bu temel talep olmalıdır. İş durdurulmalı ve fabrikadaki tüm makinalar değiştirilmelidir. Herkesin bence isteği bu. Ama birlik yok. İşçiler korkuyor. Bir de çok taşeron var, işçi oldukça bölünmüş durumda. Bilmiyorum, işimiz zor ama böyle de gitmemeli.

"ÇALIŞIRKEN ÖLMEK İSTEMİYORUZ"

İşçi Gazetesi: Çalışma koşullarınızı ve vardiya düzeninizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

HABAŞ işçisi: Demir çelik sektörü ağır ve tehlikeli bir iş kolu. Sürekli dikkat gerektiren, fiziksel ve zihinsel olarak yıpratıcı bir iş yapıyoruz. Vardiyalı çalışıyoruz. Bazı günler mesaimiz 12 saate kadar çıkıyor. Bu çalışma düzeni yalnızca iş hayatımızı değil, dinlenmemizi, aile hayatımızı ve sağlığımızı da etkiliyor. Bence çalışma koşulları değerlendirilirken yalnızca ücretlere bakılmamalı. İşçinin kaç saat çalıştığına, ne kadar dinlenebildiğine ve işyerinde ne kadar güvende olduğuna da bakılmalı. Çünkü biz yalnızca üretim yapan insanlar değiliz. Fabrikanın dışında da bir hayatımız, ailemiz ve sorumluluklarımız var.

İşçi Gazetesi: Önceki kazalar ve İSİG önlemleri konusunda durum nedir?

HABAŞ işçisi: HABAŞ'ta yaşanan işçi ölümleri 9 Kasım'da başlamadı. Yıllardır bu fabrikada çeşitli iş kazaları yaşanıyor. Son patlamadan önce de 21 Ekim ve 5 Kasım tarihlerinde iki işçi hayatını kaybetti. Burada asıl sorulması gereken soru şu: Her ölümün ardından gerçekten ne değişti? Hangi önlemler alındı? Aynı tehlikelerin tekrar yaşanmaması için neler yapıldı? İş güvenliği yalnızca işçiye baret, gözlük ve koruyucu ekipman vermek değil ki. Makinaların güvenli çalışması, düzenli bakımların yapılması, risklerin önceden belirlenmesi ve gerektiğinde üretimin durdurulabilmesidir. İşçinin güvenliği, üretimin devam etmesinden daha önemli olmalı diye düşünüyorum. Çünkü kaybedilen üretim telafi edilebilir ama kaybedilen bir insan hayatı geri getirilemez.

İşçi Gazetesi: Patlama günü fabrikada süreç nasıl yürütüldü?

HABAŞ işçisi: Patlama meydana geldiğinde yemek saatimizdi. Ben de yemeğe gitmek üzereydim. Olayın ardından bize herhangi bir tahliye talimatı verilmedi. Sendika tarafından da bize yönelik bir açıklama yapılmadı. Çalışmanın ise İzmirgaz'ın doğalgazı kesmesinin ardından durduğu söylendi. Ancak bunun dışında sürecin nasıl yürütüldüğüne ilişkin net bir bilgim yok. Bence burada sorgulanması gereken önemli bir konu var. Böylesine ciddi bir patlamanın ardından işçilerin nasıl bilgilendirildiği, tahliye sürecinin neden işletilmediği ve çalışma güvenliğinin nasıl sağlandığı açıklığa kavuşturulması gerekiyor diye düşünüyorum.

İşçi Gazetesi: Patron Mehmet Başaran işçiler arasında nasıl bilinir?

HABAŞ işçisi: Mehmet Rüştü Başaran, HABAŞ'ın yönetim kurulu başkanı. Ben bir işçi olarak patronu kişisel hayatından çok fabrikadaki çalışma koşulları üzerinden değerlendiririm. Bir işletmenin ne kadar büyüdüğü, ne kadar üretim yaptığı veya ne kadar kazandığı elbette konuşulabilir. Ama benim için asıl mesele o işletmenin çalışanlarına nasıl bir hayat sunduğudur. Bir fabrikanın başarısı yalnızca üretim rakamlarıyla ölçülmemeli. O fabrikada çalışan işçilerin güvenliği, sağlığı ve yaşam koşulları da bu değerlendirmenin bir parçası olmalı.

İşçi Gazetesi: Acil öne alınması gereken talepleriniz nelerdir?

HABAŞ işçisi: Bence en temel talebimiz çok açık: Çalışırken ölmek istemiyoruz.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği hiçbir koşulda ikinci plana atılmamalı. Fabrikadaki bütün riskli bölümler bağımsız uzmanlar tarafından incelenmeli. Ciddi tehlike bulunan bölümlerde gerekli önlemler alınana kadar üretim durdurulmalı. İşçilerin dile getirdiği arızalar ve güvenlik sorunları kayıt altına alınmalı. Bu bildirimler karşılıksız kalmamalı. Sendikalar yalnızca kazalardan sonra açıklama yapan kurumlar olmamalı. İş kazalarını önleyebilmek için işyerinde sürekli denetim ve takip yapmalı. İşçiler de bu süreçlerde doğrudan söz sahibi olmalı. Hayatını kaybeden arkadaşlarımızın ailelerinin bütün hakları korunmalı. Olayın sorumluları bağımsız ve şeffaf bir soruşturmayla belirlenmeli.

Biz fabrikaya hayatımızı kaybetmeye değil, hayatımızı kazanmaya gidiyoruz.

İşçi Gazetesi: Aliağa havzasındaki genel tablo ve sorunlar neler?

HABAŞ işçisi: Aliağa Havzası'ndaki demir-çelik işçilerinin sorunları yalnızca HABAŞ ile sınırlı değil. Ağır çalışma koşulları, yüksek sıcaklık, vardiyalı çalışma, uzun mesailer, iş kazası riskleri ve taşeron çalışma düzeni sektörün önemli sorunları arasında.

Bir diğer önemli sorun da işçilerin görevlerinden girdi-çıktı yapılarak ücretlerinin düşürülmesi. İşçinin yıllarca çalışarak elde ettiği ücretin ve kazanılmış haklarının bu şekilde geriye götürülmesi ciddi bir ekonomik güvencesizlik yaratıyor.

Bunun yanında işçilerin iş güvenliği konusunda ne kadar söz sahibi olduğu da tartışılmalı. Çünkü işyerindeki tehlikeyi çoğu zaman ilk fark eden, o makinanın başında çalışan işçidir. İşçilerin uyarıları dikkate alınmalı, güvenlik konusundaki talepleri karşılıksız bırakılmamalı.

Bence Aliağa'daki demir-çelik işçilerinin ortak talepleri yalnızca daha iyi ücretler değil, ücret ve kazanılmış haklarının korunması, iş güvencesi, insanca çalışma süreleri ve güvenli çalışma koşulları olmalı diye düşünüyorum.

EMEKLİ MAAŞLARI ARTACAK ALDATMACASI

Hakkı Taşdemir

Emeklileri hatırlamanın vakti gelmiş olmalı. Yıllardan beri çile çeken artık kronikleşmiş ekonomik krizin etkisi altında ezilip açlık sınırı altında kalan bir gelirle yaşamlarını sürdürmeye mahkûm edilen emekliler ile ilgili birkaç cümle çıktı siyasi iktidarın önde gelen isimlerinin ağızlarından. Durumdan vazife çıkarak yandaş medya da bu cümleleri "emekliye müjde" manşetleri ile duyurdu kamuoyuna.

Emeklilerin bu dönemde hatırlanmış olması sürpriz değil. Ne de olsa genel seçimler yaklaştı. Yaşanmakta olan ve artık kronikleşen ekonomik krizin mağdurlarından olan emekliler yıllardan beri diş bilemekteler siyasi iktidara. 2024 yerel seçimlerinde önemli bir darbe vurmayı da başardı bu kesim. Genel seçimde de de benzeri bir darbe ile karşılaşmamak için emeklilerin gönlünü almak gerekli idi. Bu nedenle ortaya atıldı "emekli maaşlarında iyileştirme" fikri. Yandaş basın da bunu "Emekliye Müjde" manşeti ile duyurdu. Hemen ardından da "seyyanen zam" haberleri yayıldı iktidar medyası tarafından. Bir ara maaşlara 15.000 lira zam yapılacağı söylentisi de çıktı; emekliler nihayet insanca bir yaşama kavuşabileceklerdi.

Lakin gerçek çok farklı idi. Ülkede hâlen 16 milyon emekli bulunmakta.(*) Bütün emekli maaşlarını seyyanen 15.000 lira arttırmanın maliyeti yaklaşık 2,9 trilyon. Emeklilere maaş zammı için bütçede ayrılan ödenek ise bu rakamın üçte biri yani yaklaşık bir trilyon lira. Üstelik yeni emekli olacakların maaşları da bu paradan ödenecek. Hesap tutmuyor görüldüğü gibi.

Bütçe tercihleri içinde emekliye önemli bir maaş artışı öngörülmemiş.

Bu durumu örtbas edebilmek için bir yol buldular kendi akıllarınca.

Emeklileri gruplara ayırmakla meşguller şu sıralar.

- 65 yaş üzerinde olan emekliler ve diğerleri,
- Çalışan emekliler, çalışmayan emekliler,
- Emekli maaşı dışında geliri olanlar, olmayanlar

gibi gruplara ayırmaktalar emekli-leri. Daha sonra bu ayrımları temel alıp her gruba farklı bir ücret düzenlemesi yapmayı planlamaktalar. Söz gelimi 65 yaşından büyük, çalışmayan ve maaşı dışında geliri olmayan kesim önemli sayılabilecek bir destek alacak muhtemelen. Bunu da "adaletli düzenleme" diye sunacaklar kamuoyuna.

Düzenlemenin adil olup olmadığı tartışması yaratılarak işin içinden çıkmak istiyorlar. Oysa bu uygulama ile sosyal politikanın temel ilkelerini tahrif ediyorlar.

Tahrif edilen şey "maaş ödeme esasları".

Hemen herkesin bildiği gibi insanlar aktif çalışma dönemlerinde "sosyal güvenlik primi" öderler. Bu primin bir bölümü ileride alacakları emekli maaşına yapılan bir yatırımdır.

Sigortalılık süresini doldurup emekli olmaya hak kazanan birey emekli maaşı almaya da hak kazanır. Dolayısı ile emekli maaşını belirleyecek olan kriter emeklinin mali durumu değil, prim ödeme gün sayısı ve ödediği prim miktarıdır. Emekli olan birey bu değişkenlere oranlı bir maaş almaya hak kazanır. Dolayısı ile emeklinin yaşı, tekrar çalışıp çalışmadığı, başka gelirinin olup olmadığı gibi konular maaş hesabında dikkate alınmaz. Bu kriterleri dikkate alarak yapılacak düzenleme aynı çalışma süresini geçirmiş, aynı miktarda prim ödemiş iki emekli arasında bile maaş farklılıkları yaratır. Bu durum da "emekli maaşı" kavramının tahrifine yol açar.

İnsanların henüz çalışabilecek yaşta iken emekli olmaları da emekli olduktan sonra tekrar çalışmaları da ülkedeki çalışma düzeninin bozukluğunun bir ürünüdür. Bu bozuk çalışma düzeni bahane edilerek maaş düzenlemesi yapılması ise iktidar sahiplerinin fırsatçılığının göstergesidir sadece.

Peki ekonomik açıdan daha zor durumda olan emekliye parasal destek sağlanmasın mı, sorusunun yanıtı belli.

Evet yapılsın.

Ancak bunun adı maaş değil. Olsa olsa "sosyal yardım" olabilir.

Sosyal yardım ise asla gelirin ana unsuru olamaz.

Yapılması düşünülen düzenleme emeklinin maaşı ile prim ödeme gün sayısı ve ödemiş olduğu prim arasındaki ilişkiyi koparacak ve uzun vadede prim ödemelerinde aksaklık yaratacak mahiyettedir.

Yapılması düşünülen düzenleme emeklinin en doğal hakkı olan "insanca yaşama" hakkını siyasi iktidarın insafına bırakacak ve emeklileri siyasi iktidarın uygulamalarına bağımlı kılacak mahiyettedir.

Bu oyuna aldanmamak ve tüm emeklilerin hak etmiş oldukları insanca yaşam koşullarına ulaşabilmesi için sigortalılık süresi ve ödenmiş primleri esas alacak bir MAAŞ düzenlemesi talebinde ısrarcı olmak gereklidir.

(*) Ülkedeki emekli sayısı da iktidarın ve iktidar güdümündeki medyanın çarpıttığı konulardan biridir. Israrla emekli sayısısın 18 milyon olduğu vurgulanmakta bu kesim tarafından, oysa 18 milyon emekli sayısı değil hak sahibi sayısıdır. Vefat etmiş sigortalının eşi ve çocukları hak sahipleri olarak adlandırılırlar. Bunlar vefat etmiş sigortalının maaşını belli oranlarda bölüşürler. Dolayısı ile hak sahiplerinin her biri için ödenen para sadece vefat etmiş emeklinin maaşıdır. Ülkede 16 milyon emekli dosyası bulunmakta bu dosyalardan 18 milyon kişi yararlanmaktadır. Bir başka anlatımla 16 milyon kişinin maaşı 18 milyon tarafından paylaşılmaktadır.

COP31 anlaşmalarının bedelini ödeyecekler seslerini birleştirmeli

COP31'in sonuçları topraklarımızda "yeşil dönüşüm" adı altında yapılan anlaşmalar milyarlarca dolar oldu. Uluslararası konsorsiyumun tahsildarı Mehmet Şimşek, çok taraflı kalkınma bankaları ile imzalanan 5,1 milyar dolarlık anlaşmalara dair, "Daha yeşil ve dayanıklı bir ekonomi inşa ediyoruz," dedi. Bu kararlardan en çok etkilenecek ve bedel ödeyecek emekçilerin, işçilerin, kadınların, gençlerin, ezilen dünya halkları seslerini birleştirmeli.

COP31: Çevre katilleri zirvesinin "iş ortağı" ve sponsoru

BM'nin iklim zirvesi COP31 Antalya'da sürüyor. Zirvenin ilk gününde Afrika ülkelerinin önerisi gündeme bile alınmadı. İkinci gün "enerji ve ulaşım sektörlerinin karbonsuzlaştırılması" konuşulurken, 3. gün liderler zirvesi başladı. Zirvenin "iş ortakları" ve sponsorları arasında, ekolojik yıkımın faili Saray Rejimi yandaşı şirketlerin yer alması ise dikkat çekiyor.

Ekolojik yıkımın katilleri zirvede

Toplamda 197 ülkeden 150 binden fazla kişinin katılması beklenen zirvede Eskişehir ve Kazdağları'ndaki maden projeleri ve ağaç katliamıyla gündeme gelen Cengiz Holding "Sürdürülebilir Dönüşüm Ortağı", petrol rafinerileri ve maden yatırımları bulunan Koç Holding "Küresel İş Ortağı", mera ve ormanlık alanlardaki enerji projeleriyle gündeme gelen Kalyon Holding "Karbon Dengeleme Ortağı" olarak yer aldı.

Zirvede Akbelen Ormanı'nda kömür madeni faaliyetleriyle tartışılan Limak ve IC Holding ile Sabancı, Rönesans ve Nurol gibi holdingler de sponsor listesinde bulunuyor.

Zirve alanının hazırlanması için Saray Rejimi en az 525 milyon dolar harcadı, zirve alanının genişletilmesi ve inşa edilen yeni yollar ile yeni ekolojik sorunların temeli atıldı.

Afrika'nın talebi kabul edilmedi

Zirvenin ilk günü Afrika ülkeleri, iklim krizine uyum finansmanının üç katına çıkarılmasının COP31'de ayrı bir başlık altında müzakere edilmesini istedi. Taraflar uzlaşamadı, talep gündeme alınmadı.

İkinci gün, enerji ve ulaştırma sektörlerinin karbonsuzlaştırılması, elektrifikasyon, iklim finansmanı ve adil geçiş tartışmaları öne çıktı. Fosil yakıtlardan çıkış ve yenilenebilir enerji yatırımlarının hızlandırılmasına yönelik açıklamalar yapılırken, bu dönüşümün kimler tarafından, hangi kaynaklarla ve kimin yararına gerçekleştirileceği soruları büyük ölçüde yanıtsız kaldı.

Üçüncü gün ise "sıfır atık" konusu ele alındı. Ancak Türkiye, Avrupa'dan plastik atık ithalatını sürdürüyor. Alman basınından Frankfurter Allgemeine Zeitung, COP31 kapsamında yayımladığı analizde, Avrupa'dan Türkiye'ye gönderilen plastik çöplerin Çukurova'da yarattığı çevresel tahribata dikkat çekti.

Fosil yakıt karşıtı eylem

Mavi Bölge girişinde bir araya gelen 350.org iklim aktivistleri, fosil yakıtlardan çıkış ve adil enerji dönüşümü çağrısında bulundu ve "End Fossil Fuels: Fair, Funded, Forever" (Fosil yakıtlara adil, finansmanı sağlanmış ve kalıcı biçimde son verilsin) yazılı pankart taşıyarak slogan attı.

Halkların İklim Zirvesi (HİZ) ise yaptığı değerlendirmede, COP31'in yeşil dönüşüm yaklaşımının iklim adaleti vadetmediğine dikkat çekti.

COP31'in ötesinde Halkların İklim Zirvesi

Halkların İklim Zirvesi, Küresel Eylem Günü'nde yapılacak yürüyüşle başlayacak. Çeşitli panel ve atölyelerin yapılacağı etkinlik 18 Kasım'a kadar sürdü.

İşçi ve doğa katili şirketler ve onlara alan açan "sivil toplum kuruluşları" Antalya'da COP31 toplantısını sürdürürken, Halkların İklim Zirvesi 15 Kasım'da başladı.

14-18 Kasım tarihleri arasında Kepez'de bulunan Mimar Sinan Kültür Merkezinde gerçekleşen HİZ, 14 Kasım Cumartesi Küresel Eylem Günü'nde yapılacak yürüyüş ve mitingle başladı.

Aydın Kanza Parkı'ndan Cumhuriyet Meydanı'na yapılan yürüyüşün ardından gün içinde de farklı etkinlikler gerçekleşti.

Terminal Kadıköy'de bir ekran hack'lendi

Kent suçu itirazlarıyla defalarca gündeme gelen Söğütlüçeşme'deki Terminal Kadıköy içerisinde bulunan bir reklam ekranı "BU BİNA KENT SUÇUDUR" yazısıyla hack'lendi. Kent hakkı savunucuları, deprem toplanma alanı ve yeşil alanın AVM'ye kurban edildiğini belirterek "kentlerin her alanının kâr maksimizasyonuna göre planlandığını" vurguladılar.

Kent hakkı savunucuları, ekoloji örgütleri ve Kadıköylüler, projeye karşı itirazlarını yıllardır sürdürüyor. Haydarpaşa Dayanışması, projeyi "soylulaştırma merkezi" olarak nitelendirerek "Kamusal alanlar ticarileşiyor, bu bir kent suçudur" açıklaması yapmıştı. Savunuculara göre bölgeye yıllarca "izbe bir alan, güvensiz bir yer" anlatısı kurularak proje için rıza oluşturulmaya çalışıldı.

Kaynaklar: Evrensel, ETHA

TEKEL DİRENİŞİ

Tekel işçileri, “Kölelik yasasıdır” dedikleri 4/C yasasını geri aldırmak amacıyla 15 Aralık 2009 tarihinde 106 otobüsle Ankara’ya geldiler. Ne devlet, ne sendikalar, ne de kendileri bu gelişin 78 gün sürecek çetin bir kavganın başlangıcı olacağını bilmiyordu, bilemezlerdi.

Kavgayı tetikleyen devletin tahammülsüz, saldırgan tutumu olduysa, gerisini getiren içinde devrimci dinamikleri taşıyan işçilerin sınıfsal refleksi ve direnme kararlılığı oldu.

Direniş, Tekel işçilerinin haklı talepleri ile başladı, giderek tüm işçi sınıfının, emekçi kesimlerin gözünü diktiği bir mücadele merkezi hâline geldi. 12 Eylül’den sonra ilk kez bu boyutta büyük bir toplumsal dayanışma örneği yaşandı.

Toplumu silkeleyip umut taşırken içinde sendika mafyasının da olduğu burjuva cephede, tersinden bir etkiyle büyük bir korkuya, endişeye neden oldu.

Başkentin göbeğinde gece-gündüz burjuva devlet teşhir edildi. Hükûmet yerden yere vuruldu. Kıçı koltuklara yapışmış sendikacılar sokağa çıkmak zorunda kaldı. Devletin-sermayenin işçi sınıfı içindeki kolu işlevi gören mafyalaşmış sendikalar ve sendikacıların pis yüzü daha görünür hale geldi.

Tekel direnişi sınıf dayanışmasının, sınıf kardeşliğinin ancak kavga içerisinde boy verip serpileceğini gösterdi. Türk, Kürt, Laz, Çerkes, Çingene, Arap, Pomak, Boşnak... Alevi, Sünni, ateist ne varsa, Anadolu’nun tüm renkleri bu direnişte omuz omuza, kardeşçe, işçi sınıfının bayrağı altında özgürlük şarkıları söylediler, birlikte halaya horona durdular, devrim ve sosyalizm sloganları haykırdılar.

Burjuva devleti korkutan esas faktör, direnişin giderek toplumsallaşması ve Ankara’nın göbeğinde boy veren bu özgürleşme, kardeşleşme tablosuydu. Ne AKP, ne CHP, ne MHP, hiçbir burjuva hükûmet bu tabloya tahammül edemezdi.

Hükûmetler, işçilerin, emekçi halkların kanını emerek varlığını sürdüren kapitalist sistemin hükûmetleridir. Bu sistem ve onun örgütü olan devlet; Ordusu, polisi, mahkemeleri, hapishaneleri, parlamento ve partileri, televizyonları, gazeteleri, sendika mafyası vb. ile bir bütündür, hepsi işçiye ve halklara karşıdırlar. Tekel direnişi bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi.

Devlet, ilk günde “Vururum, dağıtırım, biter” hesabı yaptı. Gaz bombası, tazyikli su, coplarla saldırdı, dağıttı ama işçiler gitmediler. Daha öfkeyle ve daha öğrenmiş olarak birbirlerine kenetlendiler.

Başbakan açtı ağzını, her yetkili ağzını açtığında işçileri karalamaya aşağılamaya giriştiler; “Yan gelip yatıyorlar... Yetim hakkı yedirmeyiz”... “Marjinal gruplara kanıyorlar”... “İşçileri PKK yönlendiriyor”a kadar vardırdılar... Tüm bu saldırıları geri tepti. İşçiler daha çok kenetlendi, daha çok bilendi, daha çok kucak açtılar devrimcilere.

4/C yasasının iptali için başlayan bir eylem, çalıları tutuşturan bir kıvılcım misali giderek büyüyen bir ateşe dönüşüyordu. Devlet yöneticileri, kendilerini de yakacak kadar büyüme potansiyeli taşıyan bu ateşi, kontrolden çıkmadan söndürmek zorundaydılar. Polis, asker vb. güçleriyle saldırıp direnişi bitirmeleri elbette mümkündü. ODTÜ’ye 3600 polis, yanında panzer, akrep, TOMA ile giren devlet, Tekel direnişini bastırıp dağıtmak için gerekiyorsa 36 bin polisi

-yetmedi, daha da fazlasını- işçilerin üzerine salabilirdi. Ancak Tekel direnişinde, Tekel’den çok daha fazlası vardı! Her yerin Tekel, her yerin direniş alanına dönüşmesinin sadece bir slogan olarak kalmayacağını burjuva devlet herkesten daha iyi gözlemliyordu. Bu bilinçle ateşe körükle gitmedi. Polis saldırısını bir tehdit unsuru olarak direnişi bitirme planının bir parçası olarak kullandı.

Direnişi bitirme görevi, Türk-İş merkezli bir sendika mafyasına verildi.

Devletten dersini alan sendika mafyası, (Türk-İş genel başkanı Mustafa Kumlu ve Tek Gıda-İş genel başkanı Mustafa Türkel hakkında, Fethullah’ın Zaman gazetesinde “küçük çaplı” yolsuzluk haberleri yayımlandı, Türk-İş mali sekreteri Ergun Atalay’ın hükûmete yalakalık yapan ifadelerine yer verildi -ki bunlar sızdırılan, uyarı niteliğindeki ufak işlerdir; yüzlerine neler söylendi, ne belgeler gösterildi bilmiyoruz) yılların birikim ve deneyimini bir meslek haline getirdikleri sendikacılığın tüm maharetlerini kullanarak planlı bir şekilde, adım adım direnişi sönümlendirip 2 Mart 2010’da havai fişekler eşliğinde bitirdiler.

DEVRİM KAHRAMANLARI ÖLÜMSÜZDÜR!

“Herkes konuştu
O, yaptı.
Sabırla kaynayan bir kaynaktı.
Mertebesini
Yaşamın ayrıştırıcılığına bıraktı.
Büyük görevin bilinciyle davaya
tüm varlığını katan
Her insan gibi içi rahattı.”

Bekir Kilerci
(Burhanettin Akdoğdu)

Burhanettin Akdoğdu (şiirlerindeki, yazılarındaki imzasıyla Bekir Kilerci) ve **Ali Serkan Eroğlu** yoldaşlarımız, 1997 yılının aralık ayında devlet tarafından katledildiler.

İşçi Gazetesi’nin ilk örgütlenme sürecinde de yoğun emekleri olan yoldaşımız Burhanettin Akdoğdu, 13 Aralık 1997’de Ankara Terörle Mücadele Şubesinde işkenceyle katledilirken, aramıza henüz yeni katılan yoldaşımız Ali Serkan Eroğlu ise 24 Aralık 1997’de polisin muhbirlik teklifini kabul etmediği için Ege Üniversitesinde asılarak katledildi.

Bu kavga sınıf kavgasıdır. Bu kavganın bir yanında sermaye sınıfı ve devletleriyle burjuvazi, diğer yanında burjuvazinin diktatörlüğüne son vermeden savaşlardan, sömürüden, baskı ve aşağılanmadan kurtulamayacak olan emekçiler, yok sayılan halklar, işçi sınıfı vardır.

Hak almak, insanca yaşamak, özgürlük, bedel ödemeyi gerektirir. Kazanmak, örgütlü olmakla mümkündür. Örgütlülük işçi sınıfı için, ezilenler için ne kadar yaşamsal ise, burjuvazi için ölüm çanlarının çalması demektir. O nedenle burjuvazi, mezarını kazmaya girişenlere karşı her zaman tetiktedir ve azgınca yok etmeye çalışır.

Bu kavga işçi ve halkların düşmanları tarihin çöplüğüne gömülünceye kadar sürecektir. Ve bu kavgada düşenlerimiz, tarihimizin sayfalarında birer ölümsüz kahraman olarak her zaman birer yıldız gibi parlamaya devam edecektir.

Devrim kahramanları ölümsüzdür!

İŞÇİ SINIFININ DURUMU, SENDİKALAR ve EKONOMİK-SİYASAL MÜCADELE*

Dünya kapitalist sistemi içinde, sendikal hareket, özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde, sistem tarafından tam anlamı ile kontrol altına alındı ve buna uygun, her ülkede boyutu ve niteliği değişik olacak şekilde yeniden organize edildi.

Bunu bir gerçek olarak sadece biz söylemiyoruz. Tüm kayıtlar da bunu göstermektedir. SSCB çözüldükten sonra, komünizm kâbusundan kurtulduğunu düşünen burjuvazi, tekelci sermaye, artık birçok şeyi gizlemiyor.

Bunun esas nedeni, Ekim Devrimi ile başlayan süreci durdurmak, özellikle gelişmiş kapitalist dünyayı, ABD ve Avrupa'yı komünizme karşı bağışıklık kazanmış hâle getirmek için karşı-devrimin saldırılarıdır. Bu saldırılar, bir yandan, "McCarthycilik" dediğimiz şiddetli saldırılar şeklinde ortaya konduğu gibi, aynı anda, belli başlı emperyalist ülkelerde işçi sınıfının bir kesiminin "satın alınması" şeklinde de ortaya konmuştur. Sömürge (onların terimleri ile az gelişmiş ya da gelişmemiş ülkeler) söz konusu olduğunda ise, devreye Batı hayranlığı, medeniyet ve "demokrasi" havariliği girdi. Sömürge ülkelerdeki aydınlar, işçi sınıfını Batı'nın rehber edinilmesi tarzında bir sürece ikna etmekle görevlendirildi. Bunu büyük ölçüde de başardılar. Buna karşı koyanlar, elbette komünist avına konu olmuşlardır. 1950'lerde Türkiye'de kaç komünist vardı bilmiyoruz, ama sayıları çok azdı ve Menderes döneminde komünist avı yaygındı. Hattâ bu anti-komünist saldırılar, ta Cumhuriyetin doğuşuna ulaşır, özellikle 1946 sonrasında ayyuka çıkmış, Menderes döneminde tüm hızı ile sürmüştür.

Demek ki emperyalist merkezlerde, özellikle Avrupa'da, işçi hareketi, bazı ekonomik tavizlerle, işçi sınıfının içinde bir kaymak tabakası sisteme bağlanmış, buna uygun sendikal organizasyonlar yeniden yapılandırılmış, buna karşı çıkanlara ise şiddetli saldırılar yöneltilmiştir. Sömürge ülkelerde ise ekonomik olarak işçi sınıfının bir kesiminin beslenmesi diye bir şey çok kısıtlı olabileceği için, burada Batı hayranlığı temelinde Batı sendikal örgütlenmesinin rehber edinilmesi, devletin doğrudan sendikal örgütlenmede yer edinmesi (1952'de Türk-İş, CIA ve devlet tarafından kurulmuştur) ve bu sürece karşı çıkanların her yolla bastırılması, komünist avına konu olması şeklinde bir süreç yaşanmıştır.

SSCB ve komünizmin kuşatılması siyaseti, tek tük ülkelerde de işçi sınıfının esir alınması şeklinde bir yöntemi devreye sokmuştur. Her savaş bir iç savaştır, denilir. Soğuk savaş süreci de, "soğuk" denilir mi bilmiyorum ama kendine uygun bir iç savaşa neden olmuştur. Bu iç savaşta, burjuva devlet, burjuva sınıf önde ve baskındır, proletarya daha çok silahsızdır. Burjuva devlet, tüm gücü ile saldırırken, devrimci işçi hareketi, en geri noktaya barikatı kurmuştur. Komünist partiler, açık ve net bir siyasal mücadele yürütmek yerine, müzmin muhalefet pozisyonuna kilitlenmiş, zamanla işçi sınıfının ana kitlesinden kopmuştur. Böylece sendikalar, işçi sınıfının tek örgütleri (neredeyse tek anlamında) hâline gelmiş ve birçok yerde de, sınıf savaşımı ne kadar elvermiş ise o ölçüde burjuvazi tarafından kontrol altına alınmışlardır. Mesela Almanya'daki, İngiltere'deki sendikalar daha fazla devlet kontrolündedir, Fransa biraz daha az ve ABD biraz daha da az devlet kontrolündedir. Ama nihayetinde hepsinde açık, çıplak gözle görünür bir devlet kontrolü ortaya çıkmıştır.

Bir sömürge ülke olarak mesela Türkiye'de, sendikal örgütlenme, CIA tarafından devlet adına kontrol edilerek kontrole alınmaya başlanmıştır. Bizim ülkemizin, Sovyetler'e çok yakın olması gibi bir konumunun olması, burada baskı ve devlet terörünün daha önde olmasının bir nedenidir. Türkiye, en başından SSCB'ye karşı bir ileri karakol olarak kurulmuştur. Bu nedenle, Türk-İş'in organizasyonu özel bir durumdur. Ve bu durum, işçi hareketinin önündeki zorlukları anlamak için önemlidir. Burada burjuva devlet denildi mi, aynı zamanda NATO ve ABD'den de söz edildiği unutulmamalıdır. Tek başına Sabahattin Ali'nin öldürülmesi sürecini ele alın; TC devletinin nasıl bir şiddeti devreye soktuğunu anlamaktan çok, ne denli korkular içinde olduğunu anlamaya örnek olmalıdır. Bildiğimiz kadarı ile Sabahattin Ali, TKP üyesi de değildi. Ama en küçük bir sese tahammülü olmayan burjuva sistem, gerçekte zayıftır. Aslında aynı güçsüzlük nedeni ile, TC tarihi neredeyse olağanüstü hâl uygulamaları tarihidir. Öte yandan bu devlet terörü, bize burjuva sınıfın siyasal olarak işçi sınıfı ile kıyaslanmayacak derecede bilinçli olduğunu da göstermektedir.

1920'lerde, komünist hareketin işgale karşı savaşımda ileri bir etkisi vardır. Ama işin önderliğini alamamıştır ve doğrusu adım adım, komünistler ve diğer anti-işgalci güçler tek tek tasfiye edilmiştir. Daha o günlerde burjuvazi bir iç savaş yürüttüğünün gayet net farkındadır. Tek başına Çerkes Ethem olayı ve Yeşil Ordu süreci bunu açıklamaya yeterlidir. O dönemler de bir işçi hareketi vardır. Hattâ Cumhuriyet ilan edildikten sonra da bu işçi hareketini bastırmak için Takrir-i Sükun yasaları çıkartılmıştır. Ama savaş yılları ve savaş sonrası dönemde işçi hareketi hızla biçilmeye başlanmıştır. Sadece 1950 sonrası değil, 1946 sonrası, işçi hareketine, komünist harekete saldırı artırılmıştır. Meşhur "komünist avı" bu dönemde başlamış, Menderes ile devam etmiştir.

ABD bu dönemden başlayarak, 1946'dan başlayarak, belli kadroları eğitime almıştır. Türkeş de bu kadroların içindedir. Ve bu kadrolar, sadece sıradan kişiler değildir; bunlara bağlı NATO uzantılı gizli devlet örgütlenmesi hayata geçirilmiştir. Bu yeni yapı ile çelişkiler yaşandığı için, eski yapıyı, özellikle de ordu içindeki eski yapıyı (zaten esas olan ordu içindeki yapıdır) tasfiye etme sorunu, emperyalist efendilerin önüne bir sorun olarak geldi.

1960 darbesi, gerçekte ABD'nin, bu tasfiyeyi gerçekleştirmek için giriştiği, organize ettiği ilk darbedir. Türkiye'de ABD ve NATO olmadan darbelerden söz etmek mümkün değildir. Elbette bu eski yapıyı tasfiye etmek, onların Almanya ile savaş dönemindeki ilişkileri nedeni ile, "demokrasi" getirmek olarak sunulabilmiştir. Oysa, 1946'dan başlayarak, Menderes döneminde devam eden sürecin sahipleri de aynıdır. Sadece yeni dönem için yeni kadrolara ihtiyaç vardır. "Demokratik açılımlar"ın bir nedeni budur. Bu dönemin ruhuna da uygundur. Öte yandan, köyden kente göç ve kapitalist gelişimin önünün açılması, ülkenin daha organize bir tarzda sömürülmesi için de bu gereklidir. Elbette bu sürecin yan ürünleri, 1965 sonrasında ortaya çıkmaya başlamıştır. TİP ve DİSK gibi organizasyonlar, egemenlerin istemediği ama katlanmak zorunda kaldıkları maliyetlerdir ve 12 Mart ile buna bir ayar verilmeye çalışılmıştır.

Görüldüğü gibi, işçi sınıfının mücadele tarihi üzerine hangi kapsamda yazarsak yazalım, tartışırsak tartışalım, aynı zamanda ülke tarihi üzerine konuşmak zorunda kalıyoruz. Başkası da mümkün değil, sınıf savaşımı tarihin motorudur.

Böylece önümüze iki çeşit sendikacılık çıkmıştır, biri Türk-İş denetiminde devletçi (en başından devletçi), diğeri ise aşağıdan yukarıya işçi hareketinin dinamiklerine göre şekillenen DİSK öncülüğüne ulaşan işçi sendikacılığı. 15-16 Haziran, işçi sendikacılığının hem yetersizliğini göstermiştir, hem de siyasal uyanışın işareti olmuştur.

12 Eylül, tüm eksikliklerine rağmen işçi sendikacılığını ezmiştir. 12 Eylül karşı-devrimi, hem devrimci hareketi hem de işçi sendikacılığını ezmiştir. Sadece işçi sendikacılığını dağıtmamış, ona bir elbise ayarlamış ve giydirmiştir. Bu yeni elbise, bir çeşit sendika mafyasının da doğmuş olması ile tamamlanmıştır. Hem devrimci hareketin dağılmış olması, hem de DİSK'in Türk-İş'e dönüşmesi süreci, tüm sendikal faaliyeti, son 40 yıldır oldukça dar bir alana sıkıştırmıştır. 1990'lardaki kamu çalışanlarının mücadelesi bu süreci değiştirmeye yetmemiştir. Tekel

** Aysun Sadıkoğlu, 9 Kasım 2026, https://kaldirac6.org/isci-sinifinin-durumu-sendikalar-ve-ekonomik-siyasal-mucadele/*

Direnişi bu süreci önlemeye yetmemiştir. Devasa özelleştirmeler ve taşeronlaştırma sürecine tüm sendikal hareket sessiz kalmıştır. Neredeyse "grevsiz sendikacılık" diye yeni bir sendikacılık ortaya çıkmıştır. Grevler, patronların istediği zaman yapılmış, sendika mafyasını zenginleştirecek bir sendika mafyası organize edilmiş ve yayılmıştır.

Bugün, Saray Rejimi, kendini eleştiren sermaye sahiplerine, "sesinizi kesin, sayemizde grevsiz bir dönem yaşıyorsunuz," demektedir. Sendikal mücadele de dâhil, işçi sınıfının ekonomik, demokratik ve siyasal mücadelesinin en önemli araçlarından biri olan grev silahı, sendikaların tam desteği ile, sermaye ve devlet tarafından işçi sınıfının elinden alınmıştır.

Bugün, "grevsiz sendikacılık" Saray'a bağlı sendikacılık olarak organize edilmektedir.

İşte tam da bu noktada, Ekim 2026'da, DİSK içinden 16 ardından 11 sendika bir yol oluşturmak üzere harekete geçmişlerdir.

7 Ekim tarihli çağrıda imzası olan 16 sendika şunlardır:

Bank-Sen, DİSK Basın-İş, Birleşik Metal-İş, BTO-Sen, Cam Keramik-İş, Dev Yapı-İş, Dev Turizm-İş, Enerji-Sen, Gıda-İş, Güvenlik-Sen, İletişim-İş, Limter-İş, Nakliyat-İş, Sine-Sen, Sosyal-İş, Tümka-İş.

Bu 16 sendika, DİSK'in girdiği ve merkezini Ankara'ya taşıyarak kamuoyuna bir tarz deklare ettiği yolu da eleştiren sendikalardır. Eleştirmek derken, buradan büyük sonuçlar çıkartmaya gerek yoktur. Çünkü, DİSK'in bu yeni yolunu eleştirmemek, aynaya bakamaz hâle gelmek demek de olur. Bu nedenle, sürece, DİSK'in Türk-İş'leşmesi denilebilir. Bu da DİSK'in varlığını tartışmak demek olur. Nesnel olarak bu anlama gelir.

Açıklamaya imza koymayan DİSK üyesi sendikalar ise şunlardır: Genel-İş, Lastik-İş, Tekstil, Güvenlik-Sen ve Dev Maden-Sen. Bu 5 sendikanın ilk üçü en büyük sendikalardır. Büyük derken üye sayısı açısından söz ediyoruz. Genel-İş, Lastik-İş ve Tekstil, aslında DİSK içinde "cunta" olarak nitelenen sendikalardır. Bunların yönetimleri, sendika mafyası denilen yapılanmanın uzantılarıdır. Aşağı yukarı bu açıklamayı yapan sendikalar, üye sayıları açısından, DİSK'in %30'unu, diğerleri de %70'ini oluşturmaktadır (Tek başına Genel-İş, DİSK'in üye sayısının %60'ını oluşturmaktadır).

16 sendika, 7 Ekim tarihli açıklamasında, tüm DİSK'e, Türk-İş'e, Hak-İş'e ve kamu çalışanlarına çağrı yapmaktadır. Bu birlikte hareket etme çağrısı, sadece sendikalara dönük değil, aynı zamanda odalara, meslek örgütlerine, kadın, çevre ve gençlik içindeki örgütlenmelere, "demokrasiden ve emekten yana" vurgusu ile tüm "demokratik kitle örgütlerine" ve siyasal partilere dönüktür.

Bu açıdan olumludur.

Doğrusu siyasal baskının, açlığın, yoksulluğun, işsizliğin bu denli arttığı bir ortamda, bu çağrıya olumsuz bakmak körlük değilse, başka hesaplara dayalı demektir. Bu nedenle bu çağrıyı destekliyoruz.

İkincisi, çağrı açıklamasında, son derece güncel, yakıcı sorunlar dile getirilmiştir.

– Yaşanabilir bir asgarî ücret, emeklilere hakça bir maaş, vergide adalet başlıca ekonomik taleplerdir.

– İşçilerin örgütlenme özgürlüğünün önündeki engellerin kaldırılması, hak ve özgürlüklere ve konut dokunulmazlığına yönelik saldırıların son bulması, muhalif kesimlere yönelik siyasi operasyonların durdurulması gibi demokratik talepler de açıklamada vardır.

Bu talepler çerçevesinde ivedilikle bir araya gelerek, oluşturulacak bir program etrafında samimi ve ilkeli bir mücadeleye çağrı vardır.

Kanımızca, birçok eksiğine rağmen, son derece kıymetli bir adımdır.

Bu adımı, bugünkü hâli ile DİSK atmazdı. Zira Ankara'dan başka bir tablo görüyor olmalıdırlar. Zaten bu nedenle de, önce DİSK içinden, açık bir muhalefet yerine, alttan alta şiddetli bir karşı koyuş ortaya konmuştur.

Bu sendikaların, kendilerine gelen baskıyı, doğrudan ve kişi isimleri ile açıklamaları yerinde olacaktır. Baskı etkili olmuştur.

Sendikalar, 22 Ekim'de ikinci bir çağrı yapıp, sürecin toplantı ve çağrılarla işlemesini beklemeden 29 Kasım için bir miting çağrısı yapmışlardır. Bu baskı nedeni ile süreci işletemedikleri anlaşılmaktadır. Sürece olumlu bakanlar, daha çağrıdan tam anlamı ile haberdar olmadan, süreçten rahatsız olanlar devreye girmiş gibidir.

Bu karşı baskı sonuç vermiştir. Beş sendika, ikinci çağrıya, belki de bu nedenle imza koymamıştır.

İkinci çağrı bir miting çağrısıdır ve 29 Kasım'da Kartal'da miting çağrısını içermektedir. Bu çağrıya imza koymayan sendikalar şunlardır: Enerji-Sen, Gıda-İş, Dev Turizm-İş, Cam Keramik-İş, İletişim-İş.

Elbette, bu beş sendikanın neden çekildiğini tam olarak bilmiyoruz. Arka kapılardan süren baskı mı sonuç vermiştir, yoksa henüz çağrı yapılan diğer kurumlar, mesela diğer sendikalar, mesela mücadeleci sendikalar, mesela kadın, gençlik ve çevre örgütleri, mesela meslek örgütleri, mesela siyasal gruplar henüz yanıt vermediği için, 29 Kasım için çağrıyı olumsuz mu görmüşlerdir, bilmiyoruz.

Bir de süreçte etkili olabilecek olan zamanlama meselesi de olabilir. Nihayetinde toplantılar sonuç verene kadar asgarî ücretle ilgili eylemlere geç kalınmış olacaktır kaygısı da olabilir.

Kanımızca bu büyük bir sorun değildir, çözülebilirdir. Hem bu miting için çalışma yapılırken, hem de açık toplantılar devreye sokulabilir. Bu süreç birlikte götürülebilir. Sonuçta işçi sınıfının bir tutum alması ve "kürsü" ve "basın açıklaması" tarzı eylemlere sığdırılmış bir yapmacık muhalefet hâlinin aşılması gereklidir. Bu nedenle ikinci çağrı, daha geniş bir katılımla yapılmamış olsa da, süreç bu yönde işletilmemiş/işletilememiş olsa da, önemlidir. Kanımızca şimdi bu konu üzerinde tartışmayı öne alarak, ortaya çıkan olumlu girişimi bir yana itmemek gerekir.

İşçi sınıfının ayağa kalkması, süreçten rahatsız olanların daha aktif bir mücadeleye girişmesi elzemdir. Bu, aynı zamanda geniş bir toplumsal muhalefeti bir araya getirme gereksiniminin bir ürünüdür. Hem ekonomik hem de bazı demokratik taleplerin dile getirilmesi de olumludur.

Elbette yetersizdir.

En küçük bir ekonomik hak arama eyleminin devlet şiddeti ile bastırılmaya çalışıldığı bugünün koşullarında, birlikte ve pratik mücadele çok değerlidir. Yoksa basın açıklamalarına, kürsü konuşmalarına hapsedilmiş bir muhalefet anlayışı ile bir adım ilerlemek mümkün değildir. Birlikte mücadeleyi geliştirmek, kimsenin kendi yolunu terk etmesi demek değildir. Adım adım, ortak mücadele arkadaşlığını geliştirmek, her işçinin, hem emekçinin, her öğrencinin, her kadının, kısacası herkesin ortak yararınadır. Bu nedenle süreci destekliyoruz.

İŞÇİ GAZETESİ Dünyayı İstiyoruz Kırıntıları Değil
Aylık Süreli Yayın-
ISSN:1303-9040 Kaldıraç Yayınevi Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ülkü Gündoğdu
Yönetim Yeri: Caferağa Mah. Moda Cad. No: 5 Kadıköy/İstanbul
Tel: 0 216 449 65 46
Baskı: Arslan Güneydoğu Gaz. Mat. ve Kağ. A.Ş. Akçaburgaz Mah. 169 Sk. No: 6 Esenyurt/İstanbul Tel: 0212 886 17 95-94
e-mail: iscigazetesi@gmail.com
Hesap No: İş Bankası 1011 1760651 **IBAN**: TR67 0006 4000 0011 0111 7606 51

İşçi Gazetesi web sitesi

İşçi Gazetesi Satış Noktaları

İSTANBUL

Kaldıraç
Caferağa Mah. Serasker Cad. No: 35 Kadıköy

Sarıgazi AKA-DER
Ertuğrul Gazi Sok. No:13 Sarıgazi

Maltepe Martı Kültür Sanat Kafe
Yalı Mahallesi Küçükyalı Cad. Kuyu Sok. No: 1 Maltepe

Mephisto
Taksim-Beşiktaş-Kadıköy

Beyaz Adam
Bakırköy

ANKARA

Kaldıraç
Konur Sok. No: 17/10 Kızılay
(İmge Kitabevi üstü)

Tuzluçayır AKA-DER Kültür Merkezi
587 Sok. No: 25/A Tuzluçayır/Mamak

İZMİR

Kaldıraç
1469 Sok. No: 128 D: 4 Alsancak/Konak

ADANA

Adana AKA-DER
Kayalıbağ Mah. 26001 Sok. Özel Sancak Apt. No: 1 Kat: 6 D: 23

Karadenizli kadınların görünmeyen emeği "Koca Dünya" belgeselinde

Yönetmenliğini Burcu Yeşilbaş'ın üstlendiği "Koca Dünya" (Songs of the Mountain) belgeseli, dünya prömiyerini 37. Ankara Film Festivali Belgesel Yarışması'nda yapacak.

42 dakikalık yapım, Karadenizli kadınların görünmeyen emeğine, kültürel üretimine ve kuşaktan kuşağa aktarılan sözlü hafızasına odaklanıyor. Modernleşme ve göç nedeniyle kaybolma riski taşıyan sözlü kültürü kadınların deneyimleri üzerinden ele alıyor. Belgesel, Karadeniz'de kadınların müzik üretimindeki rolünü ve bu üretimin zaman içinde nasıl görünmez kılındığını anlatıyor.

16. Suç ve Ceza Film Festivalinde kadın yönetmenler ve kadın hakları öne çıkıyor

Festival, 26 Kasım'da başlayacak. 36 ülkeden 35 uzun ve kısa metrajlı filmin gösterileceği festivalde kadın yönetmenlerin yapıtları, kadın hakları mücadelesi ve İstanbul Sözleşmesi'nin geleceği öne çıkacak.

Adalet ve Sinema Derneği tarafından "Herkes İçin Adalet" sloganıyla düzenlenen 16. Uluslararası Suç ve Ceza Film Festivali, 26 Kasım'da İstanbul'da başlayacak. Açılış töreni İBB Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda yapılacak festival, 27 Kasım-2 Aralık tarihleri arasında sinemaseverleri ağırlayacak.

Tarkan, sermaye gruplarının sponsorluğundaki COP31 için şarkı yaptı

Tarkan, yıllar önce doğanın tahribatına dikkat çekmek için yazdığı "Uyan" şarkısını COP31 kapsamında İngilizce sözlerle yeniden yorumladı. Antalya'da düzenlenecek iklim zirvesinin ortakları arasında Koç Holding, Cengiz Holdingin "Sürdürülebilir Dönüşüm Ortağı", Limak ve IC Holdingin ise "İklim Destekçisi" olarak yer alması, sermayenin çevresel faaliyetleri ve iklim diplomasisindeki oynadıkları ikiyüzlü rolün bir başka örneği oldu.

Şarkıcı Tarkan, Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Konferansı COP31 için "Uyan" adlı şarkısını İngilizce olarak yeniden seslendirdi. "Wake Up" adıyla yayımlanan çalışma, 9-20 Kasım tarihlerinde Antalya'da düzenlenen COP31 kapsamında yayımlandı.

Geçmişten günümüze afişler

TÜSTAV tarihe kayıt düştüğü çalışmalarına bir yenisini ekledi. 70'li yıllardan bugüne hazırlanan afişler, takvimler, gazete ekleri vakfın internet sitesinde yayınlandı.

TÜSTAV Afiş Arşivi, yakın tarihten siyasal, toplumsal ve kültürel mücadelelerin görsel belleğini bir araya getirdi. Arşiv çalışmasında bini aşkın afişten oluşan koleksiyon, işçi ve sendika hareketlerinden sosyalist ve sol siyasal örgütlere, seçim kampanyalarından 1 Mayıs ve kitlesel eylemlere, kadın hareketinden barış, demokrasi, insan hakları ve çevre mücadelelerine kadar geniş bir konu çeşitliliğini kapsıyor. Koleksiyonda Türkiye'den afiş, döviz ve duvar gazetelerinin yanı sıra uluslararası dayanışma, göçmen hareketleri, sendikal mücadeleler ve siyasal kampanyalara ilişkin farklı dillerde hazırlanmış örnekler de yer alıyor.

"Terzi Fikri" oyunu 17 Kasım'da Kartal'da sahnelendi

Fatsa'nın eski belediye başkanı Fikri Sönmez'in yaşamını ve siyasi mücadelesini konu alan "Terzi Fikri" oyunu, 17 Kasım Salı günü Kartal Bülent Ecevit Kültür Merkezinde tiyatroseverlerle buluştu.

Fatsa'nın eski belediye başkanı Fikri Sönmez'in yaşamı ve siyasi mücadelesini anlatan "Terzi Fikri" oyunu, İstanbul'daki gösterimlerine devam ediyor. Şirin İnci'nin yazıp yönettiği, Hüseyin Önder ve Cevahir Önder'in sahneye koyduğu oyun, 17 Kasım Salı günü saat 20.30'da Kartal Bülent Ecevit Kültür Merkezinde sahnelendi.

İŞÇİ GAZETESİ

DÜNYAYI İSTİYORUZ KIRINTILARI DEĞİL!

Gazetemizde yayınlanmak üzere yazılarınızı bize mail atabilir veya künyede yer alan adresimize mektup olarak yollabilirsiniz.

iscigazetesi | iscigazetesi | iscigazetesi.org | iscigazetesi@gmail.com

AYLIK SİYASİ GAZETE | 20 KASIM-20 ARALIK 2026 | SAYI: 243

hazırlık

İŞÇİ GALİP

"Ne olacak böyle Galip Usta?" diye sordu ansızın Yüksel. *"Hangisi,"* dedi Galip, biraz da anlamazdan gelerek. "Habaş'tan bahsediyorum Usta. Demin bir video seyrettim, onca tehlikenin altında işçilere bir de enkazı temizletiyorlar."

Galip artık elindeki işi bırakmıştı: *"Zaten fazla haber izlemek bu yüzden zararlı olabilir. Şimdi ölümler normal, bu şaşırtıcı geliyor sana belki de. Ama bir sor bakalım kendine, kim kaldıracak o enkazı başka? Aliağa'daki patronlar toplanıp yapmayacağına göre, Habaş işçisi ya da mabaş işçisi ne fark eder. Adamın o şartlarda işçileri telefonsuz çalışmaya, itiraz edeni gözaltı yapmaya gücü yetmiş. O enkazın altında lokma döktürmüş be.*

"Neresinden baksan mide bulandırıcı. İnsanın yıkılsın bu dünya diyesi geliyor.

"Devlet zaten suç ortağı ayan beyan. Yetkili sendika Türk Metal çetesi. DİSK, KESK, Türk-İş'in ahlâksız sessizliğini unutmayalım.

"Şimdi bana buradan sallamak kolay, çalışmasın kardeşim işçiler, diye. Âdeta devlet tankı tüfeğiyle zorlayacak işçileri.

"Aklıma ne geliyor biliyor musun? Bi film vardı 'Dondurmam Kaymak' diye. Filmin kahramanı sıkışınca 'Şerefsizim bir cinnete bakar' diyordu. Burada da öyle gibi duruyor ama öyle değil.

"Bizim, işçilerin, devrimcilerin bir adım olsun ileri atması lazım. Her gün bir ufak adım. Birine anlatmak, bir işçi Gazetesi okutmak, bir eyleme çağırmak, okumak, yazmak, neyse atacağın adım onu atmak. Sonra yanına birini almak, o da yanına birini alacak. Kartopu misali. Bilirsin, kar tanesi tek başına erir gider. Birikirse bir yerde, çığ olur, yıkar gider. Eğer cinnet kopacaksa da bunu toparlayacak birileri lazım. Hazırlanalım."

görüntü yanıltır!

Kıssadan Hisse

Adamın birisi, arkadaşını ziyaretine gittiğinde, kenarda köşede "uyuz" gibi uyuklayan bir köpek görmüş. Arkadaş dayanamamış hemen atılmış, *"Bu 'uyuz' köpek ne böyle! Şu tembel uyuz köpeği niye boşa besliyorsun, gel şunu başka köpeklerle dövüştürelim,"* demiş. Adam, *"Olur sen bilirsin,"* diye cevap verince arkadaşı hemen bir sokak köpeği getirmiş dövüştürmek için, "uyuz" köpek yattığı yerden gelen köpeğe şöyle bir bakmış ve birden üstüne atlayıp paramparça etmiş garibi.

Arkadaşı, *"Vay,"* diye şaşırmış ve hemen, *"Dur şuna bir kurt köpeği getireyim,"* demiş. Adam, *"Sen bilirsin,"* demiş ve karışmamış. Kurdun sonu da aynı olmuş, sonra arkadaş doymamış, daha güçlü, daha da güçlü köpekler getirmiş ama sonuç hep aynı, bizim "uyuz" gelenleri paramparça ediyormuş.

Arkadaşı dayanamamış sonunda ve sormuş adama, "Yahu bu nasıl köpek, nerden buldun sen bunu?" Adam sakince açıklamış, *"Ben bunu bulduğumda şöyle şöyle yeleleri vardı, ben o yeleleri kırptım kırptım koydum o köşeye!"*

> Kıssadan hisse her zaman bir yere kadar. İsteyen, istediği sonucu çıkarsın. Ama bu hikâyeyi buraya koyan şöyle düşündü:
>
> Bugün işçi sınıfı örgütsüz ve güçsüz. Öyle olunca polisi, sendika mafyası, yargıcı, savcısı, din adamı, burjuva kalemşörü, aklını satmış prof'lar, velhasıl önüne gelen uyuz it görmüş gibi basıyor tekmeyi. Devrimci hareketten uzak, sendikalarını bile kaybetmiş, hayatta kalma becerisini yaşamak zanneden, tuhaf bir mahlukat. Yeleleri kırpılmış aslan misali.
>
> Ama gördüğü yerde tekmeyi basanlara hatırlatalım: o bir aslan. Er ya da geç bunu size de gösterecek.

İzahı olmayanın mizahı olur

yastık altına kayyum

Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz:

"İnsanlar paralarını, altına, dövize, ölü yatırımlara aktarmasın. Bu kaynaklar ekonomiye güç versin istiyoruz. Dolayısıyla sap ile samanı karıştırmamak lazım. Sermaye piyasalarına yatırım yapmak da kesinlikle suç değil, günah değil.

"İnsanları sanki böyle buralara yatırım yapmak kötü bir şeymiş gibi bir algı oluşturulması da bizim kalkınma sürecimiz adına son derece yanlış bir yaklaşım olur."

Aslında demecin kendisi yeteri kadar mizah içeriyor. Milleti fon yoluyla donuna kadar soyanlar, gelin, bir daha gelin, diyorlar. Günahı yok diyerek, işin içine fetva da katıyorlar.

Tabii şu "bizim kalkınmamız" kısmı efsane olmuş.

Ama biz sizi uyaralım da, bunlar yastık altına fena kafayı takmış hâldeler. Yarın sabah bi' kalkarız, yastık altlarına kayyum atanmış, demedi demeyin.

ayın karikatürü

Portekizli illüstratör ve karikatürist André Carrilho tarafından çizilen ve 2026 yılında World Press Cartoon Büyük Ödülü'nü kazanan "Gazze, Korku Tarihine Doğru" adlı illüstrasyon